

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

ΜΑΡΤΙΟΣ 1904

ΤΕΥΧΟΣ ΑΖ'

✦ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✦

Α ΡΟΝΤΗΡΗ Τό γλωσσικόν ζήτημα.
 ΜΑΝΤΕΓΑΖΑ. Κίτρινος θεός. (Μετάφρασις
 Γ. Καμβανέλλη.)
 ΔΙΚ. 'Από τὰς σιέφεις μου.
 ΔΙΚ. 'Ο Κριτικός. (Ἠθογραφία.)
 Ρ. Α. ΒΕΝΕΡΕΤΤΙ. Ἡ κλωστή κόβεται.
 (Δρᾶμα. — Μετάφρασις Κ. Καιροφύλα.)
 ΕΛΛ ΑΚΑΔΗΜΙΑ.
 Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗ. Ἡ καλλιτεχνία ἐν Ζακύνθῳ.
 ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ.
 Σ. ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ. Ὑγιεινὴ καὶ καλλιτεχνία.
 ΑΛΗΘΕΙΑΙ.
 ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ Τί βλέπω. Τί ἀκούω. (Μία
 συνέντευξις. — Εἰς τὸν χορὸν. — Ἡ
 καλλιτέχνις.)
 ΔΑΦΝΙΔΟΣ. Σημειώσεις ἐνὸς μηνός.
 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ. (Ζωγραφικὴ. — Γλυ-
 πικὴ. — Ἀρχιτεκτονικὴ. — Ἀρχαιολογία).

ΕΙΚΟΝΕΣ

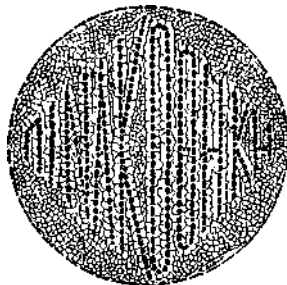
Ε. ΒΙΣΣΟΝ. Πρωϊνὰ ἄνθη. (Φωτοτυπία.)
 Ο. ΡΟΕΔΕΡΣΤΕΝ. Αἱ δύο φίλαι. (Φωτο-
 τυπία.)
 Ε. ΣΑΙΝ. Τὰ ρόδα. (Φωτοτυπία.)
 Ο ΘΕΛΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.
 Θ. ΡΑΛΛΗ Φαντασία.
 ΔΕΛΟΒΙΕ. Νάρκισσος.
 † Ν. ΓΥΖΗ. Μάθημα χοροῦ.
 J. ΓΕΡΟΜΕ. Ταναγραία.
 Ν ΚΑΝΤΟΥΝΗΣ
 Ν ΚΟΥΤΟΥΖΗΣ
 ΕΙΚΩΝ Ἁγ. Μαύρας (Ἐν Ζακύνθῳ).
 ΝΑΟΣ Ἁγ. Γεωργίου.
 ΝΑΟΣ τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων.
 ΕΙΚΟΝΟΣΤΑΣΙΟΝ ναοῦ Φανερωμένης.
 ΟΔΟΣ Φιλικῶν.
 ΚΑΛΛΟΝΑΙ. ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΡ. 12.
 ΕΝ Τῷ ΕΞΩΤΕΡΙΚῳ ΧΡ. 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΓΗΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 85.

VVVV

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 1,20

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Φίλω.—Ούτε τὸ πρῶτον, οὔτε τὸ τελευταῖον κρούσμα Ἀβδηρητισμοῦ. Ὑπάρχει ἀνδρίας τοῦ Ὑψηλάντου, ἔργον τοῦ Δρόση, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀπό... 23 ἐτῶν παρερριμένος εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Πολυτεχνείου.

Περίεργον.—Ἡ ἴδρυσις τοῦ μουσείου Λούβρου ἀφείλεται εἰς τὸν ζωγράφον Δαβίδ. Πρίν, ἤτο Ἀνάκτορον. Ἦνοιξε τῇ 8 Νοεμβρίου 1793. 100,000 λίβραι ἐψηφίσθησαν ἐτησίως πρὸς ἀγορὰν εἰκόνων καὶ ἀγαλμάτων.

Συναδέλφω.—Ἐἶνε καὶ αὐτὸ σύμπτωμα τῆς καλλιτεχνικῆς μορφώσεως τοῦ λαοῦ. Ἐξετέθησαν μουτζουρογραφίαι, παριστώσαι μίαν Ρωσσοικαίαν ναυμαχίαν. Ἡ φαντασία καὶ ἡ ἐκτέλεσις συνηντήθησαν εἰς τὸ ζεῖνθ τοῦ γελοίου. Τὰ χύματα ἦσαν ὡς εἶδος σκαλοπάτια καὶ τὰ θωρηκτὰ εἶχαν τὸ σχῆμα βατράχου. Καὶ κάποιος βιβλιοπωλεῖον τὰ ἐκόλλησε καὶ ἐπὶ ἡμέρας τώρα κεχρηναῖοι οἱ Ἀθηναῖοι σταματοῦν πρὸ τῆς βιτρίνας. Σωστή διαδήλωσις. Νομίζει κανεὶς ὅτι συνέβη μέγα γεγονός. Καὶ ἕως εἰς τὴν αὐτὴν προθήκη εἶχον ἐκτεθῆ ἄλλοτε εἰκόνες καλλιτεχνικῶν ἔργων καὶ δὲν ἐστάθη οὔτε ἕνας. Δρέψατε τώρα συμπεράσματα, ἂν ἔχετε δρεξίν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Κατὰ τὸ Δ' ἔτος, εἰς δ' εἰσέρχεται ἡ «Πινακοθήκη» διὰ τοῦ παρόντος τεύχους, καθιερούται ὡς ἀπαράβατος ἔρος, ἡ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΗ

τῆς συνδρομῆς. Ἐξηγήσαμεν ἤδη τοὺς λόγους. Συνεπῶς παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κ. κ. συνδρομηταί, ἰδίᾳ δὲ οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ, ὅπως ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀνά χειρὸς τεύχους ἀποστείλωσιν

ἀπ' εὐθείας

πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις διεύθυνσιν τῆς «Πινακοθήκης» (ὁδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου ἀρ. 85) τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ἵνα ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλον, διότι εἰς οὐδένα θὰ σταλῇ φύλλον ἐφεξῆς ἄνευ προσπληρωμῆς. Πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων, δηλοῦμεν ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι γενικὴ δι' ὅλους τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς μας.

Λίαν προσεχῶς θὰ διανεμηθῇ εἰς τοὺς προσπληρώοντας συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης» μεγάλη

ΕΓΧΡΩΜΟΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΑ

ὡς δῶρον τοῦ Δ' ἔτους.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

***** ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

1904-1905

ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Giornale d'Arte» ἄνευ διευθύνει δ' ἐσχάτως ἐπισκεφθεὶς τὸς Ἀθήνας κ. Παλινο-στρου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον τῆς 20 Φεβρουαρίου Ἰταλικὴ μετάφρασις τοῦ «Πρωτοτύπου», διηγήματος τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ κ. Καλογεροπούλου. Ἡ μετάφρασις ἐφιλοτεχνήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Νεαπόλει διαμεινοντος λογιῶν κ. Φωκίωτος Βακαλοπούλου.

ΝΕΑ ΕΡΓΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ιατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν. Μηνιαία ὕμεινθ ἐπιθεώρησις. Διευθυντῆς Σ. Ρόικος. Ἐν Ἀθήναις.

Πανελλήνιον βιβλιογραφικὸν δελτίον. Κατὰ διμηνίαν ἤρξατο ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς Ἑστίας. Ἐν Ἀθήναις.

Γ. Φιλάρετος. Περικλῆς - Ἀσπασία. Ἐν Ἀθήναις. Σελ. 120.

Ὁ ἐγκριτος πολιτειολόγος κ. Γ. Φιλάρετος, πρῶτον ὑπουργός, ἐξέδωκε ὄρωσιότατην ἀλλὰ καὶ διδακτικωτάτην μελέτην περὶ τοῦ μεγαλοφυοῦς τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων πολιτευτοῦ. Εἶναι παρήγορον διὰ εὐρίσκονται καὶ παρ' ἡμῶν πολιτευόμενοι ἐγκύπτιοιτες εἰς τὴν τὴν μελέτην τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ νοσηφρολογία θρομβεῖται. Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ μελέτη ἐγράφη διὰ τοὺς πολλοὺς ἐν ὄρωσιότατη γλώσσῃ, εἶθε δὲ νὰ ἐξεδιδόντο οὐχὲν τοιαῦται μονογραφίαι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

G. Boucard. A travers 5 siècles de gravure 1350 — 1903. Les Estampes célèbres rares ou curieuses. Φρ. 100

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Τέχνη.

Ἐντυχῆς ὑπέρθε καὶ εἰς τὸ ἐφετινὸν σχέδιον τοῦ ἐξωφύλλον ὁ ταπεινὸς συνεργάτης τῆς «Πινακοθήκης» κ. Φ. Ἀριστεὺς. Παρέστησε τὴν τέχνην ὡς ἐν ἡφαίστειον, ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς ὁποίας ἐξέρχονται αἱ φλόγες τῆς ἐμπνεύσεως. Ἡ κόμη τῆς οὐμβολίζουσα μὲ τὰς γραμμὰς τῆς τὸ νεώτερον πνεῦμα περιβάλλει τὴν ἀρχαίαν τέχνην οὐμβολιζομένην διὰ τῶν ἠρεπωμένων στηλῶν.

Ὁ θησαυρὸς τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ εἰκὼν παριστᾷ τὴν κυρίαν πρόσοψιν τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἀναστυλῶνται ἤδη εἰς τοὺς Δελφοὺς, χορηγία τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.

Ζάννθος.

Ἐκ τῶν δημοσιευμένων εἰκόνων, τῶν σχετικῶν πρὸς τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Δε-Βιάζη, ἡ τῆς Ἀγ. Μαθῶρας εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείου ἀργυροῦσα, ὁ δὲ ναὸς τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ὁ λεγόμενος τῶν Δατίνων, εἶνε ἱστορικὸς πολῦτιμος. Κεῖται εἰς ἐρημικὸν μέρος, εἰς ὁ ἀγὲι πάροδος τῆς ὁδοῦ Φιλικῶν. Ὁ ναὸς οὗτος ἐγένετο τὸ ἐντελευτήριον τῶν ἱεροφαντῶν τοῦ γένους τῷ 1821. Ἀλλὰ τὸ 1893 ἔπαθε πολὺ ἐκ τῶν σεισμῶν καὶ ἤδη ὁ δῆμος Ζακύνθου πρόκειται νὰ τὴν διασώσῃ δι' ἐργάνων.

— ΣΥΝΤΑΞΙΣ —

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. Καλογερόπουλος.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ : Α. Ἀβούρης. — Ν. Ἀλεξοπούλου. — Σπ. Δε-Βιάζης. — Γ. Βονιζαλίδης. — Ι. Βουλδόδημος. — Εἰρ. Δενδρενοῦ. — Ἀλ. Δον-ζίνας. — Μιχ. Ἐπιφάνης. — Γ. Ζερμπίνης. — Στ. Ζωγραφίδης. — Θρ. Ζωϊόπουλος. — Χ. Ἡλιόπουλος. — Ἄγιος Θέρος. — Κ. Καροφύλας. — Γ. Καμβανέλλης. — Τ. Κονόρθος. — Β. Κόρτζας. — Ἀρ. Κουρτίδης. — Ἐλ. Λάμαρη. — Ἄνδρ. Μαρτζώκης. — Στέφ. Μαρτζώκης. — Εἰρ. Μιχαλάκης. — Κ. Μισαηλίδης. — Στ. Μωραϊτίνης. — Τ. Μωραϊτίνης. — Παῦλος Νιρβάνας. — Α. Περδικίδης. — Μ. Πειριδής. — Ἰω. Πολέμης. — Κ. Ράδος. — Ἀντ. Ροντήρης. — Μ. Σιγαῦρος. — Χ. Συρράκος.

Ἄδης. — Ἀδιόρθωτος. — Ἀλκων. — Ἀμάραντος. — Δάφνης. — Δίκ. — Timeson. — Σατανᾶς.

ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ : F. de Benedetti. — Göthe. — Lemaüs. — P. Mantegazza. — Quy de

Maupassant. — A. Recouvreur. — A. Rodin. — Stecchetti. — Tolstoi. — Ch. Forley.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ : Ν. Ἀλεξοπούλου. — Φ. Ἀριστέως. — Κ. Βολωνάκης. — Γ. Βροῦτος. — Ν. Βῶκος. — Ν. Γόζης. — Γ. Ἰακωβίδης. — Α. Λάιος. — Ν. Λύτρας. — Β. Μποκατσιάμης. — Θ. Πάλλης. — Γ. Φώτας.

ΞΕΝΟΙ : Ἄνσεμ. — E. Bisson. — Bouguereau. — F. Charpentier. — Delobre. — Ἐκκερομπεργ. — J. G. Hébert. — J. Gérôme. — G. Ferrière. — N. Kassalkin. — G. Künze. — J. Lefèvre. — C. Makowsky. — Μάργσαυδ. — Μπαχ. — Μπίσσεν. — Ορλίκ. — O. Roedersten. — Σαμπιέ. — E. Sain. — S. Solomon. — Σούλτς. — F. Stück. — Τορβάλδσεν. — Tiloni. — C. Vigor. — Χάνσεν. — Ζερχάου.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΣ : Σπυρίδων Λασιωτής.

ΠΙΕΣΤΗΣ : Karl Interau.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ι. Βουλδόδημος. Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον	Σελ. 51
Στ. Ζωγραφίδης. Ὑγιεινὴ καὶ καλλιτεχνία.	17
Ἡ συγγένειός τῆς ἐστίας	224
Χρ. Ἡλιόπουλος. Ἡ Ἑλληνικὴ Σιών.	70
Ἐλεύθερα σημεῖωματα.	204

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Α. Ἀβούρης. Δῶρο πεθαμένης.	208
Ἄδης. Ἡ τελευταία ἀπάτη.	81
Δίκ. Ἡ σημάδα.	76
Θρ. Ζωϊόπουλος. Στὰ χεῖλη τῆς ἀθύσου.	220
Δ. Ι. Καλογερόπουλος. Ἡ αἰωνία κωμωδία	120, 140
Τὸ τουφέκι	180
Ὁ πατέρ Ἀνανίας	200
Τ. Κονόρθος. Τὸ παράπονον τοῦ καλλιτέχνου	38
Ἡ ἐκδίκησις	128
Guy de Maupassant. Ἡ διαθήκη	100
Ch. Forley. Ἡ Πανδώρα	84

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Εἰρ. Δενδρενοῦ. Τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης.	Σελ. 57
Α. Καλογερόπουλος. Νεκρά.	66
Τ. Μωραϊτίνης. Ἐκπνοαὶ Φαλήρου.	131
Π. Νιρβάνας. Οὐράνιον Πάσχα.	25

ΘΕΑΤΡΟΝ

F. de Benedetti. Ἡ κλωστή κόβεται (Δρᾶμα).	9, 35
--	-------

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Α. Δουζίνας. Λα Τούρ.	167, 186
Σπ. Δ. Βιάζης. Ἡ καλλιτεχνία ἐν Ζακύνθῳ	16
Ἡ χρυσοχοικὴ τέχνη ἐν Ζακύνθῳ	54
Καλλιτεχνικὰ σημεῖωματα	73, 101
Δ. Ι. Κ. Νικηφόρος Λύτρας.	107
Α. Κ. Ἡ Ρωσικὴ τέχνη.	162
Α. Περδικίδης. Γ. Βροῦτος	78
Ν. Ἀλεξοπούλου	143
Κ. Ράδος. Ἡ Τέχνη ἐν Δανίᾳ.	104

Ε. Recouvreur. Ὁ ἀσφαλτος ἐν τῇ Λαγγρὰ	Σελ. 170	Ν. Περδικίδης. Σ' ἓνα χαμόγελό σου	31
Α. Rodin. Ἡ διδασκαλία τοῦ ἀρχαίου	124	Γ. Πολέμης. Ὁ γλύπτης	52
Χ. Συρράκος. Ἡ καλλιτεχνία ἐν Ἑυρώπῃ.	190, 212	Τὸ κυπαρίσσι	166
Ἀπὸ τοὺς καλλιτέχναις	17, 31, 53, 75, 112, 132, 210	Μ. Σιγαῦρος. Ἀρχὴ καὶ τέλος	71
Καλλιτεχνικὰ ἀνέκδοτα.	83	Stecchetti. «Postuma».	210
Καλλιτεχνικὰ χρονικά.	21, 42, 61, 92, 116, 136, 156, 176, 196, 216, 233		

ΚΡΙΤΙΚΗ

Δίκ. Ἡ νέα τέχνη.	26, 55
Κ. Καροφύλα. Ἡ Φραντζέσκα πρὸς Ρίμνι	127, 145
Δ. Ι. Κ. Ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν Φοινίκων	64
Α. Μαρτζώκη. Ποιηταὶ καὶ κριτικοί	46, 77
Timeson. Νέα Τέχνη.	26, 55

ΜΟΥΣΙΚΗ

Α. Δουζίνας. Λουδ. Σπινέλης.	86
Σ. Μαρτζώκης. Ἡ Ἰταλικὴ μουσικὴ.	181

ΠΟΙΗΣΙΣ

Γ. Βονιζαλίδης. Ἡ βαρκοῦλα.	79
Μ. Ἐπιφάνης. Primus voluntatus.	30
Διαδάτης.	209
Göthe. Νυκτερινὸς στοχασμός.	163
L. Hunt. Στὸ πιάτο μου.	144
Θρ. Ζωϊόπουλος. Ἐξόριστος.	33
Ὁ ραγιόμενος καθρέφτης.	144
Φθινόπωρον	210
Γ. Ζερμπίνης. Τραγουδάκι.	172
Ἄγιος Θέρος. Δεσποινίδι Δανάσση	193
Γ. Καμβανέλλης. Στὸ λιμάνι.	75
Τρελλὰ τραγοῦδια.	75, 185
Ligustra cadunt.	185
Δύο θάνατοι.	185
Β. Κόρτζας. Εἰκόνες.	51
Ἐλ. Λάμαρη. Φθινοπωρινὸν τραγοῦδι	164
Lemaüs. Βραδυὴ ὥρα.	210
Στεφ. Μαρτζώκης. Κύπρος.	57
Μία ἀγάπη.	152
Εἰρ. Μιχαλάκης. Ἐτροφές.	165
Κ. Μισαηλίδης. Τὸ μεράκι τῆς κόρης.	169
Τ. Μωραϊτίνης. Εἶνε ἡ ψυχὴ μου	149
Ἀνάστασις.	149

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ν. Ἀλεξοπούλου. Ὁ ἄθεος.	Σελ. 149	Θ. Πάλλης. Φαντασία.	6
Φ. Ἀριστέως. Ἡ ἐκκλίστα τοῦ χωριοῦ.	66	Ἡ ἐξομολόγησις.	209
Φύσις	170	Γ. Φώτας. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πλάτου.	29
Κ. Βολωνάκης. Ἡ ἐξοδος τοῦ «Ἀρεως».	179	Ἄνσεμ. Δαγὸι ἄλιεῖς.	136
Πυρπόλησις ναυαρχίδος.	186	E. Bisson. Προῖνά ἀνθῆ.	2
Ν. Βῶκος. Ὁ ψαράς.	211	Bouguereau. Ἡ Παναγία μεταξὺ τῶν ἀγγέλων	204
Γ. Γόζης. Μάθημα χοροῦ.	10	Ἡ Παναγία, ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης	206
Γ. Ἰακωβίδης. Τὰ πρῶτα βήματα.	65	Delobre. Νάρκισσος.	6
Ν. Λύτρας. Ὁ γαλατᾶς.	108	Ἐκκερομπεργ. Ὁ Τορβάλδσεν.	112
Ὁ γέρον-ναύτης.	109	J. Hébert. Μαρία ἡ Μαγδαληνή.	76
Ἡ λουομένη.	110		
Β. Μποκατσιάμης. Μελαχροινὴ	227		

G. Ferrier. Ολίψις.	74
N. Kassatkin. Εἰς τὸν διάδρομον τοῦ δικαστηρίου.	163
F. Künze. Τυρολικὸν τοπίον.	73
J. Lefèvre. Μαρία ἡ Μαγδαληνή	24
Makowsky. Οἱ νεόνυμφοι	159
Μάρτρουδ. Χριστιανὸς Δ΄.	106
Μπάχ. Ἐμπρός.	102
Ο Boerderstem. Αἱ δύο φίλαι.	2
E. Sain. Τὰ ρόδα	2
S. Solomon. Σαμψὼν καὶ Δαλιδά.	98
Tittoni. Τιμωρία συνειδήσεως ὑπὸ Χρόνου	29
C. Vigor. Ἡ αἰώρα (Ἐκτὸς κειμένου).	
X. Χάνσεν. Λευκαὶ νύκτες.	106

ΓΑΥΗΤΙΚΗ

Γ. Βρούτου. Πίστις.	31
" " Ἀφροδίτη.	31
" " Θυσία.	81
F. Charpentier. Ἡ Οἰκογένεια.	69
J. Gêrome. Ταγαγαία.	11
Μπίσεν. Ἀνδρίας Φρειδερίκου Ζ΄.	104
" " Ἐπιμύκειον μνημεῖον.	104
Σαμπύε. Σωδάννη.	103
Σούλετ. Ἀδὰς καὶ Εὐα	103
Τορβάλδσεν. Ἰάσον.	103
" " Αὐτογλυφία.	103
Ζερτχάου. Ἡρακλῆς καὶ Ἡβή.	101

ΧΑΡΑΚΤΙΚΗ

Μετᾶλλον Πανᾶ.	172
Ὀλρεκ. Ἀθλοὶ Βαλδεμάρ Β΄.	105

ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ

Ὁ θησαυρὸς τῶν Ἀθηναίων.	3, 48
Ζέκυνθος. Εἰκονοστάσιον Φανερωμένης.	14
" " Ὀδὸς Φιλικῶν.	14
" " Εἰκὼν Ἀγ. Μαρίας.	15
" " Ναὸς Ἀγ. Γεωργίου.	15
" " Ναὸς Κυρίας τῶν ἀγγέλων	15
" " Λιτανεῖαι ἐπιταφίαν	37
" " Νεκροταφεῖον.	56
" " Ναὸς Φανερωμένης.	83
" " Οἰκία γεννήσεως Σολωμοῦ.	85
" " Οἰκία ὕμνου ἐλευθερίας.	85
" " Δειψανὸν Ἀγ. Διονυσίου.	130
" " Λιτανεῖαι Ἀγ. Διονυσίου.	131
" " Τὸ φρούριον.	135
" " Ποταμὸς Ἀγ. Χαλαλάμπους.	143
Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ὄρος Ἐλαιῶν.	27
Ἡ οἰκία τοῦ Βαλζάκ.	33
Ἐρεΐπια ἀνακτόρου Μεγ. Ἀλεξάνδρου.	36
Ὀμιλὸς Ἐρασιμόλων.	45
Ρεμβασμός.	49
Βιβλιοθήκη Κοραΐ.	52
Μικροσκοπικοὶ ἐρασιτέχνηαι.	53
Ναυάγιον.	60
Ἰαπωνίδες καλλοναί.	68
Ἀναπόλις.	88
Μελωδία.	89
Παρθενῶν—Χριστός	91
Ἐκθεταὶ Ἀγ. Λουδοβίκου. Ἀγαλμα Ἐλευθερίων τεχνῶν.	95
" " Ἀνάκτορον τοῦ ἠλεκτροισμοῦ.	115
" " Ἀνάκτορον Καλῶν τεχνῶν.	118
" " Μέγαρον Μεταλλουργ.	183
" " Μέγαρον Ναυπηγικῆς.	191
" " Ἀγαλμα Ὑφαντουργίας	202
" " Ἡ πτῆσις τοῦ χρόνου.	203
" " Τὸ νῆμα τῆς ζωῆς	207
" " Μέγαρον Μισουρή.	222
Κοπενάγη. Ἀνάκτορον Φρειδερισμπόργ.	106
" " Γλυπτοθήκη.	106
" " Θέατρον.	123
" " Ροσκόλδη.	123

Σελ.	Προκυραία.	Σελ.	127
	Τῆνος. Ἀπόψις τῆς νήσου		111
	Ναὸς Εὐαγγελιστρίας.		111
	Παροψις Κοπενάγης.		112
	Ὀνειροπόλησις.		114
	Εἰσοδος εἰς μοναστήριον.		119
	Ἀρχαία ἀνάγλυφα.	99, 120,	138
	Στοιχόδμη. Περίχωρα.		126
	" " Ξενοδοχεῖον Ἐλαφοκῆπου.		126
	Ἄγγελος ὁδηγός.		133
	Χερουβείμ.		134
	Κεφαλάρι.		142
	Ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος.		166
	Παγοδρομικὸν ἔλκυθρον.		167
	Τ' ἀδελφάκια.		174
	Μουσικοθεραπεία.		175
	Ῥωσοῦλοπολεμικὸς πόλεμος. Ὑποχώρησις		
	Ῥώσων.		146
	" Ὑποχώρησις Για-λοῦ		147
	" Πλατὸν σοσοκομείον.		157
	" Ἀποβίβασις Ἰαπώνων		162
	" Ἰάπωνες εἰς τὸ Τόκιο		171
	" Ἰάπωνες διερχόμενοι ποταμ.		187
	" Ἐφοδος Πόρτ Ἀρθούρ		190
	" Ἐφοδιοπομπία Μούκδεν		231
	Τὸ Ζάππειον.		185
	Μακεδόνες δολοφονούμενοι.		196
	Τοπίον Φραγκφούρτης.		199
	Ἰάφοι Κινέζων βασιλέων.		215
	Φειδιακὸν ἀνάγλυφον		219
	Πλατεία Μεγ. Πέτρου		230

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ

N. Καντούνης.	16
N. Κουτούζης.	16
Ἡθοποιὸι.	19, 30
Ἡρα Γιανοπούλου.	56
Φλοριζέλ φὸν Ρούτερ	59
B. Βερετσάγιν.	61
F. Lembach.	77
Ὀυρανία Σεϊζάνη.	90
Νικ. Αὐτρας.	107
Γ. Οὐώτε.	117
B. Ζοργκένζεν.	122
M. Ἐννινξ.	122
Πέτρος Α΄.	139
A. Τσέχωφ.	150
Δαμιανὸς Ἱεροσολύμων.	151
Ἀχ. Μάρδας.	155
Καθηγηταὶ Ὁδείου Λότνερ	156
Ἀριστάρχης βέης.	169
Σιλβαίν.	172
Ἰ. Ψύχας. — Ἀμάνδα.	173
Π. Φροντίνης.	182
Ἄννα Δανάσση.	193
Λουίζα Σιλβαίν.	195
Μαρία Βλασοπούλου.	223
Luigi Ippaviz.	228
Καρλότα Βιέ	233

ΘΕΑΤΡΟΝ

E. Φύρστ. Ὡς Κωνσταντίνος ΣΤ΄.	26
" " Ὡς Φάουστ.	214
" " Ὡς Κωνσταντίνος Μονομάχος	226
B. Στεφάνου. Ὡς Ζαή Πορφυρογέννητος	226
M. Κοποπούλη Ὡς Θεοδότη	26
Ἰσαυροί (Πράξις Δ΄.)	32
Ἡ «Ἰφιγένεια» ἐν τῷ Ζάππειῳ.	194

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἄσθη πολιτικά	58
Τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος.	82
Τὸ Δεῖπνον τῆς παρηγορίας.	113

ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ—ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ κλπ. ὑπὸ Σ. Ξενοπούλου, Φ. Ἀριστέως, Σ. Σταματίου, Μ. Σκούφου, Ε. Θωμοπούλου.

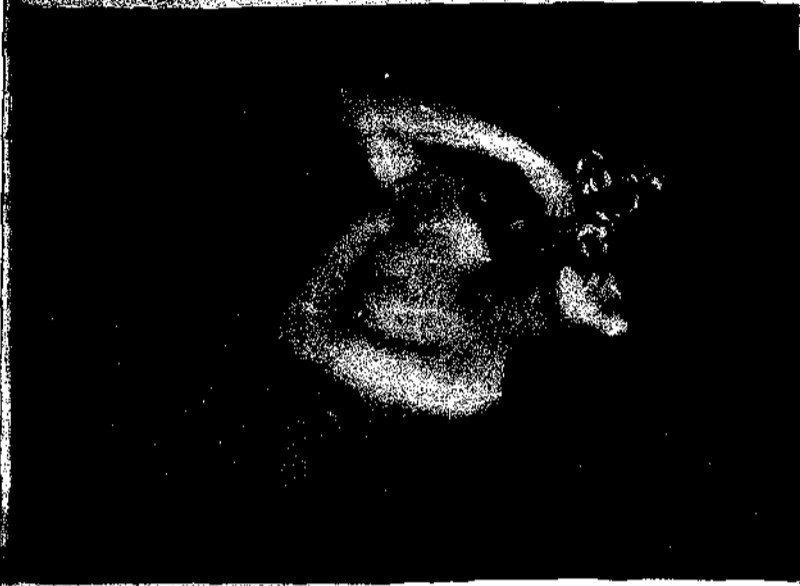
E. Bissot.

Πρότυπα γυναικεία

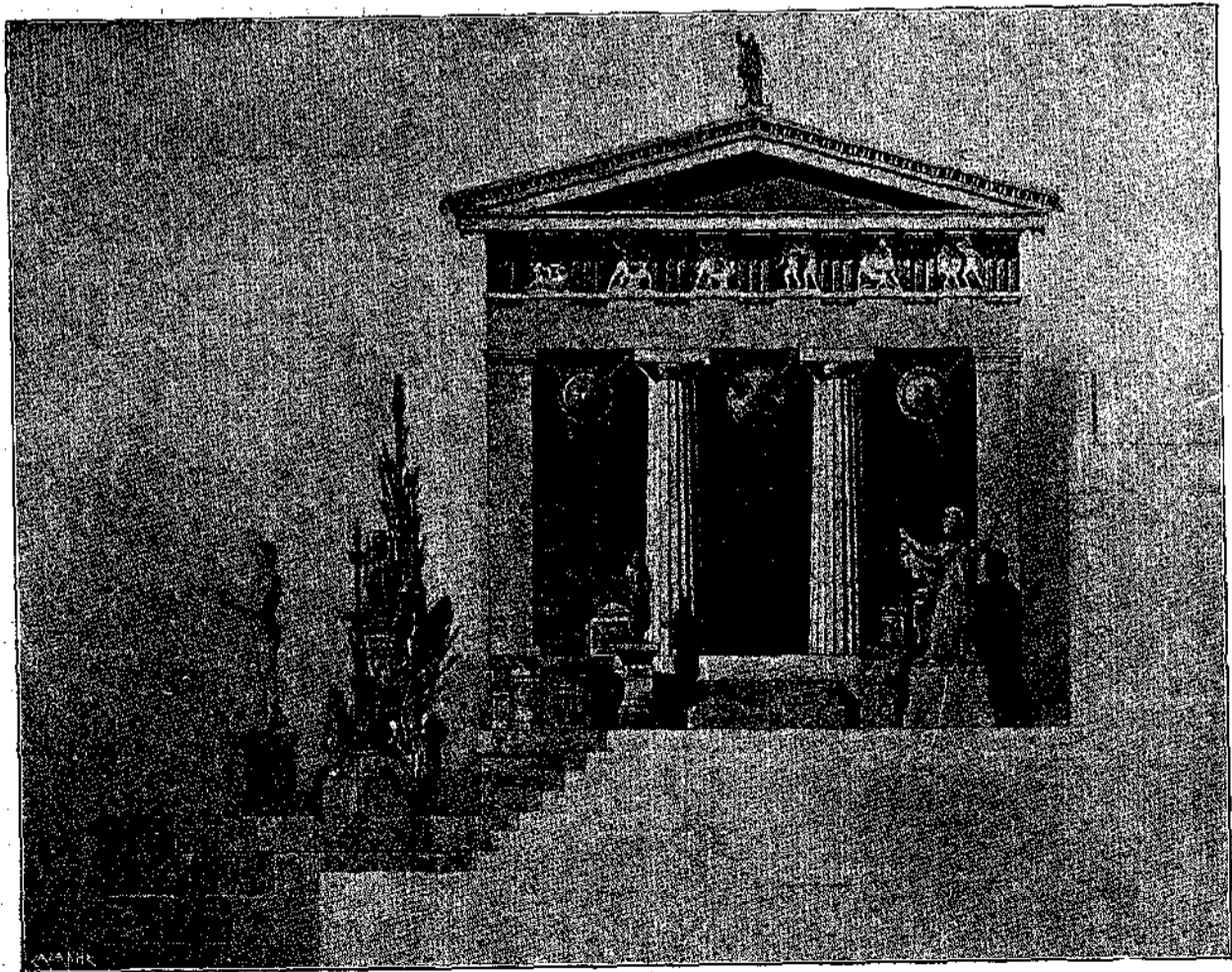
O. Roederstein.

Αι όνομα φάλαξ

E. Sain.

Τα πόδια

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΡΟΤΙΝΟΣ χρόνου, εν καιρῷ τῆς τελευταίας ὀξείας κρίσεως τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, τὸ «*Ἐμπρός*» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ στηλιτεύον τοὺς χυδαίοντας, οἱ ὅποιοι ἐννοοῦσι νὰ κατασπιλώσωσι πᾶν ὅ,τι ὠραῖον καὶ σεμνὸν ἔχει ὁ ἔθνισμός ἡμῶν καὶ δεσμεύον τὴν ἀνυπολόγιστον ὄλεθρον τὸν ὁποῖον τυφλῶς οὗτο: ζητοῦσι νὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν οἰκοδομήματος, ὑπεστήριξεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται οὐδὲ συζήτησις πλέον περὶ γλώσσης.

Ἐμμεθα βέβαιον, ὅτι ἡ ἀξίωσις αὕτη θὰ ἐφάνη εἰς τοὺς χυδαίοντας, ὡς ἀπολύτως ἀταρχική. Ἀπαγόρευσις συζήτησεως περὶ φιλολογικῶν ἀντικειμένων φαίνεται τὴν υπερβαίνον καὶ τὰς αὐστηροτέρας διατάξεις τῆς μοναρχικωτέρας ἀστυνομίας. Ἰσως δὲ καὶ ἐν αὐταρξείᾳ θὰ ἐκρίθη ὅτι μόνον διὰ τοιούτων μέσων δύναται νὰ καταδιωγθῇ ἡ χυδαίτικὴ θεωρία καὶ ὅτι μόνον δι' ἐξαναγκασμοῦ δύναται νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ θεωρία καὶ ἡ πράξις, ἡ ὁποία ὑπερισχύει νῦν.

Ἡμεῖς βεβαίως δὲν εἴμεθα ὑπὲρ οὐδενὸς συστήματος καταναγκασμοῦ οὔτε ἐν τῇ πολιτικῇ, ἀλλ' οὔτε ποσὸς ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Χωρὶς νὰ λαθασθῶμεν εἰς τὴν χρησιμότητα μέσων τινῶν διὰ τῶν ὁποίων, καίπερ ἕνων καθόλου καὶ πρὸς τὴν φιλολογίαν καὶ πρὸς τὴν ἐπιστήμην, κατορθοῦται ὅμως τεχνητικῶς καὶ παρ' ἡμῶν ὡς καὶ ἀλλοῦ νὰ διδεται ζωὴ καὶ δύναμις εἰς ἀψύχους καὶ νεκρὰς φιλολογικὰς ἢ ἐπιστημονικὰς θεωρίας καὶ δόξας, ἐν τούτοις ἔχομεν βεβαίως μείζονα πεποιθησὶν εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλ' ἄραγε τὸ φῶς καὶ ἡ ἀλήθεια ἀφίονται πάντοτε νὰ λάμπωσιν ἐν τῇ εἰλικρινείᾳ καὶ γνησιότητι αὐτῶν; Ὁ ἀπατάμεθα ἂν τὸ ἐπιστεύομεν. Πάντως γινώσκομεν ἐκ τῆς πείρας τῶν περὶ ἡμᾶς γινόμενων, ὅτι μετὰ μερίμνης πολλῆς προστίθενται πολλάκις ἀνταυγαστήρις ἐκεῖ ὅπου λυχνάρια μόνον φωτίζουσι καὶ γίνονται ἀμαυρότης περιβάλλοντες ἐκεῖ, ὅπου ἀληθὴς καὶ αὐτόφωτος φέγγει ἡ λυχνία τοῦ γνησίου φωτός.

Καὶ πολλάκις μὲν ἡ μέθοδος ἐπιτυγχάνει, καὶ οὕτω βλέπομεν νὰ ἴστανται ὑψηλοὶ καὶ ἐπίσημοι ἐν ταῖς ἐδραῖς αὐτῶν, γίγαντες δὴθεν τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐπιστήμης, μορφαὶ πτωχοπροδρόμων, ἐνῶ

μακρὰν κατάκεινται, ἄγνωστα καὶ συντετριμμένα ἐρείπια, κεφαλαί, ἐν αἷς ἐλαμφε τὸ θεῖον φῶς, ἡ ἀληθὴς τοῦ Δημιουργοῦ ἀκτίς.

Κατὰ τοιαύτας ὁμῶς περιστάσεις συμβαίνει ἐνίοτε νὰ ταράσσεται ἡ κοινὴ συνείδησις, εἴτε ἐπικαίρως εἴτε καὶ ἀκαίρως, διότι τὸ κοινὸν δὲν ρυθμίζει τὰς διαθέσεις καὶ ἐνεργείας του μετὰ τὴν δέουσαν ἀκριβείαν. Ὅπωςδὴποτε ὁμῶς ἡ δικαιοσύνη ἀνευρίσκουσα ποτὲ ἐν τῷ κοινῷ αἰσθηματὶ τὸ μέγα ὄργανον τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς. Τότε τὸ κοινὸν ἐξεγείρεται καὶ, ἐν τῇ ἀδρᾷ ἀντιλήψει αὐτοῦ, μὴ δυνάμενον νὰ λεπτολογῇ ἀνατρέπει τὰ πάντα, ἀδιαφορῶν, ἂν συντρίβῃ καὶ τὰ λυχνάρια.

Κατὰ τοιαύτην τινὰ τάξιν ἰδεῶν δέον νὰ ἐξετασθῇ καὶ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ Ἐμπρός.

Τὸ ἀπόφθεγμα δὲ τοῦτο τόσῳ μᾶλλον ἀπόλλυσι τὸ ἀυθαίρετον αὐτοῦ, ὅσῳ μᾶλλον ἐξετάζονται εἰδικώτερον τὰ παρ' ἡμῶν πράγματα καὶ ὅσῳ ἑρθότερον ἐκτιμᾶται ἡ εὐρύτης καὶ καθολικότης, οὕτως εἰπεῖν, τῆς σημασίας τοῦ γλωσσικοῦ παρ' ἡμῶν ζητήματος.

Ἀληθῶς ἡ καθαρῆουσα, κατὰ τῆς ὁποίας μετὰ τοσαύτης τυφλῆς ἐπιμονῆς καταφέρονται οἱ χυδαῖσται, εἴτε ὀρθῆ εἶναι, εἴτε ἐσφαλμένη, εἴτε ἀληθὴς γλῶσσα, εἴτε ψευδής, εἴτε πλήρης, εἴτε ἐλλιπής ἔχει ἰδιότητά τινα, ἡ ὁποία εἶναι ἀναμφισβήτητος καὶ ἡ ὁποία εἶναι μοναδική, αὕτη μόνον ἰδιάζουσα. Ἡ καθαρῆουσα εἶναι ὁ ἀληθέστερος καὶ πραγματικώτερος δεσμὸς τῶν διασπάρτων μελῶν τοῦ ἔθνικοῦ. Ἄν τοῦτο εἶναι ἀληθές — καὶ εἶναι ἀναμφισβήτητος ἀληθές — ἡ καθαρῆουσα ὑφύεται εἰς τοιαύτην περιωπήν, ὡστε πᾶσα συζήτησις περὶ γλώσσης ὑπὸ πρακτικῆν, ἐννοεῖται, ἐποψίν, δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως.

Ἡπᾶσα ἐρευνα καὶ πᾶσα βράσανος περὶ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῆς καὶ πᾶσα ἀνύψωσις τῶν ἀρετῶν ἄλλης τινὸς εἰσαδῆποτε γλώσσης, προτεινομένης πρὸς ἀντικατάστασιν αὐτῆς εἶναι περιττή. Ἡ μᾶλλον δὲν εἶναι περιττὴ ἀπλῶς, ἀλλ' εἶναι κατ' οὐσίαν καὶ ἐν τοῖς πράγμασιν ἐγκληματικῇ. Καὶ δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράδοξος, οὐδ' ὑπερβαλλόντως ζωηρὰ ἢ φράσις. Διότι πᾶσα ἀπίερα πρὸς κατάλυσιν τῆς καθαρῆουσης, εἶναι ἀπίερα διαλύσεως τοῦ ζωντανωτέρου καὶ πραγματικωτέρου στοιχείου τῆς ἔθνικῆς ἡμῶν ἐνότητος. Ἰούτο ἀπλῶς καὶ μόνον τιθέμενοι πρὸ ὀφθαλμῶν βλέπομεν ἀμέσως, ὅτι ἡ γλῶσσα ἢ γραφομένη, ἢ γλῶσσα ἢ καθαρῆουσα ἀποκτᾷ ἀνωτέρον τινα χαρακτῆρα, χαρακτῆρα αὐτὸ τοῦτο δημοσίου δ. καίου. Ἐν τῇ συνείδησει ἡμῶν ὁ ἀποπειρόμενος συνεχονήσεις μετὰ βουλγάρων ἢ τούρκων πρὸς ζημίαν τῆς

ἐξωτερικῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους δὲν εἶναι περισσότερο. Ἔως μάλιστα εἰ αἱ δι' ἡμῶν ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους ἢ οἱ ἀπεπρώμενοι νὰ ἀνατρέψωσι τὸ καθιστῶν τῆς γλώσσης. Διότι, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν εἰπωσὶ τινες, εἶναι προφανέστατον, ὅτι, κατὰ λυομένης τῆς καθαρῆουσης, βυθίζεμεθα ἀμέσως εἰς γλωσσικὸν χάος. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι, ἀκριβῶς εἰπεῖν, ἔθνικὸν χάος. Οὐδὲν γλωσσικὸν ἰδίωμα θὰ ἐδικαιοῦτο ἢ θὰ δυνήθη νὰ ἐκληθῇ ὡς μέσον παραστάσεως καὶ ἐνισχύσεως τῆς ἔθνικῆς ἐνότητος, διότι οὐδὲν ἰδίωμα εἶναι νοινῶς καταληπτὸν παρ' ἅπασιν τοῖς Ἑλλήσι, ὡς ἡ καθαρῆουσα. Πᾶσα ἐπαρχία καὶ πᾶσα χώρα τοῦ ἐλληνισμοῦ θὰ ἔχη ἰδίαν τάσιν καὶ ἰδίαν ἀξίωσιν, μετ' ἴσων πάντοτε δικαιωμάτων ν' ἀναπτύξῃ τὸ ἴδιον αὐτῆς γλωσσικὸν ἰδίωμα. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ὡς ἐγκλημα κατὰ τοῦ παρελθόντος καὶ κατὰ τῆς ἱστορίας ὡς προδοσίαν κατὰ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἔθνους κα' τοῦ ἐλληνισμοῦ ἀρεῖλομεν ν' ἀποφύγομεν.

ὑπὸ τὴν ἐποψίν, λοιπὸν ταύτην, τὴν σπουδαιότεραν καὶ πρακτικωτέραν, ἀπέναντι τῆς ὁποίας πᾶσαι οἱ ἄλλαι ἐπόψεις τοῦ ζητήματος ἀποδεικνύονται ἐλαττωμέναι κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς σημασίας αὐτῶν, εἶναι φανερόν ὅτι καθίσταται ἀπαράδεκτος πᾶσα συζήτησις περὶ γλώσσης.

Ἄλλ' ἢ καθ' ἑαυτῆς δικαιουται σεβασμοῦ διότι καὶ κατ' οὐσίαν, μεθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐλλείψεις, εἶναι ἡ ἀληθὴς γλῶσσα τοῦ ἔθνους.

Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου, ἀρκεῖ προχειρῶς νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν τεραστίαν σχετικῶς ἀνάπτυξιν τοῦ τύπου παρ' ἡμῶν. Αἱ ἐφημερίδες γράφονται ἐν τῇ καθαρῆουσίᾳ, πωλοῦμεναι δὲ ἀντὶ πέντε λεπτῶν ἀπευθύνονται προφανῶς πρὸς τὸν λαὸν ἵνα συτηρηθῶσι διὰ τῆς μεγάλης καταναλώσεως. Πιστεύουσι ἄραγε οἱ χυδαῖσται ὅτι ὑπῆρξε ποτε ἱστορικῶς ἢ ὅτι εἶναι δυνατὸν ἀπολύτως ἐν ἔθνει τινὶ νὰ ὑπάρξῃ δημοσιογραφία ἐξαρτώσα τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς ἐκ τῆς συνδρομῆς τοῦ λαοῦ καὶ ὁμῶς γραφομένη καὶ γλῶσσαν ξένην πρὸς τὸν λαὸν ἢ προσκρούουσαν παρὰ τὸ γλωσσικὸν αὐτοῦ αἰσθημα; Ἡμεῖς ἀρνούμεθα τοῦτο, διότι θὰ ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν λογικῆν. Ὁ Ἕλληνικὸς τύπος εἶναι ὁ λαϊκώτερος πάντων, ὁ δὲ λαὸς δὲν θὰ ὑπεστήριξεν τὸν τύπον, ἂν ὁ τύπος δὲν ἔγραφε τὴν γλῶσσαν του. Πρὸ ἐτῶν ὅτε καὶ λόγῳ ὕφους δημοσιογραφικοῦ καὶ λόγῳ ὕψους καὶ λόγῳ τιμῆματος ἡ Ἑλληνικὴ δημοσιογραφία ἀπηυθύνετο εἰς περιωρισμένον κύκλον τῆς ἀνωτέρας ἐν τῇ ἐλληνικῇ κοινωνίᾳ τάξεως, ἡδύνατό τις ν' ἀμφιβάλλῃ, ἂν ἡ δημοσιογραφία ἀντιπροσωπεύει τὸ γενναῖον περὶ γλώσσης αἰσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἄφ' ὅτου ὁμῶς ὁ Γαβριηλίδης ἀπλοποιήσας τὸν τρόπον τῶν ἐκφράζεσθαι συνετέλεσε τὴν μεγάλην τοῦ τύπου μεταρρυθμίσειν, ἀφ' ὅτου ἀπετάθη πρὸς τὸν μέγαν ὄγκον τοῦ λαοῦ, ἵνα ἐνισχυθῇ παρ' αὐτοῦ πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ τύπου, ἀφ' ὅτου ἡ ὀλικὴ κυκλοφορία τῶν ἐφημερίδων ἀνέρχεται οὐχὶ πλέον εἰς ἑκατοντάδας τινὰς ἢ καὶ χιλιάδας, ὡς ἄλλοτε ποτε, ἀλλ' εἰς μυριάδας φύλλων καθ' ἑκάστην, θὰ ἦναι τόλμη κατὰ τῆς λογικῆς νὰ ἰσχυρισθῇ τις ὅτι ἡ γλῶσσα τῆς τοι-

αυτῆς δημοσιογραφίας, ὅτι ἡ γλῶσσα ἢ καθαρῆουσα δὲν εἶναι γλῶσσα τοῦ ἔθνους.

Μείζονα δ' ἐτι νίσχουσιν τῇ ἰδέᾳ ἡμῶν παρέχει εἰδικώτερον ἢ πασίγνωστος καὶ πανηγυρικὴ εὐδοκίμησις τοῦ Ραμηνοῦ. Διότι περὶ τῶν πολιτικῶν φύλλων ἠδύνατο νὰ χωρήσῃ ἡ πρόφασις, ὅτι ὑποστηρίζονται, οὐχὶ διότι δὲν ὑπάρχει ἀντίθεσις τῆς γλώσσης αὐτῶν πρὸς τὴν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ δι' ἄλλους λόγους, κατ' ἀνάγκην τάχα πολιτικῆν. Σατυρικὸν ὁμῶς φύλλον εὐδοκίμου πανηγυρικῶς καὶ ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη, ἐν ᾧ γράφεται ἐν γλώσσῃ δῆθεν ψευδεῖ καὶ νεκρᾷ, εἶναι τι ἀκατανόητον. Ἡ εὐδοκίμησις τοῦ Ραμηνοῦ θὰ ἦτο τρανωτάτη καὶ ἀρκούσα ἀπόδειξις τῆς ζωτικότητος τῆς γραφομένης γλώσσης, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἀπόδειξις. Οὐδὲν ἔθνος δύναται ν' ἀγαπήσῃ σάτυρον, ἂν ἡ γλῶσσα αὐτῆς δὲν ἐξέρχεται ἐκ τῶν σπλάγγων αὐτοῦ.

Καὶ ὁμῶς καθ' ἑκάστην οἱ χυδαῖσται μετ' ἐπιμονῆς λέγουσι καὶ ἐπαναλαμβάνουσιν ὅτι ἡ γραφομένη, ἢ ὁμιλουμένη, ἢ καθαρῆουσα δὲν εἶναι γλῶσσα τοῦ ἔθνους. Τὸ πρᾶγμα εἶναι τόσῳ παράδοξον, ὡστε βεβαίως δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἄλλως εἰμὴ διὰ συγκύσεως τινος περὶ τὴν ἀντίληψιν τῆς ἐννοίας τοῦ ἔθνους.

Οἱ χυδαῖσται ἐπικαλοῦνται τοὺς ἀφορισμοὺς τῆς γλωσσολογίας ἀπαιτοῦντες νὰ ἐπιβάλλωσιν ἐφ' ἡμῶν τὴν γλῶσσαν τῶν ἀγροίκων. Κατὰ τὴν θεωρίαν αὐτῶν, γραμματικὴ εἶναι ἡ φράσις τῶν ἀγραμμάτων. Διότι ὡς ὑπατον κανόνα τῆς γλώσσης ἀναφέρουσι τὸν τρόπον τοῦ ἐκφράζεσθαι τῶν ἀγροίκων χωρικῶν, τῶν ἀραμπατοσῆδων, τῶν γαλατάδων καὶ τῶν τοιούτων. Δὲν ἀνέγνωμεν δυστυχῶς ποτε γλωσσολογικὸν τι ἐγγχειρίδιον, ἀλλ' ἂν ἡ γλωσσολογία εἶναι ἐπιστήμη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραλογίζηται. Ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον νὰ διδάσκη τοιαῦτα ἀνοησίας καὶ εἶναι φανερόν, ὅτι στρέβλωσις καὶ κακὴ ἐφαρμογὴ γίνεται τῶν δογμάτων αὐτῆς. Καὶ βεβαίως τοῦτο γίνεται. Διότι ἡ γλῶσσα δὲν δύναται νὰ χωρισθῇ κοινοῦ τινος χαρακτῆρος πάσης ἐκδηλώσεως τοῦ ἔθνικοῦ βίου. Ἄφ' ὅτου ὑπάρχει ἱστορία μέχρι σήμερον καθ' ἅπασας τὰς ἐποχὰς καὶ καθ' ὅλα τὰ ἀντικείμενα τοῦ κοινοῦ ὡς καὶ τοῦ κατ' ἰδίαν βίου τῶν ἔθνων πάντα τὰ ἔθνη ἐπορεύθησαν καὶ πορεύονται πάντοτε ἐκείνην τὴν γραμμῆν, τὴν ὁποίαν χαράττουσι, ὡς ἡγήτορες αὐτῶν. Ἡγήτορες δὲ τῶν ἔθνων — δὲν λέγομεν Κρατῶν — εἶναι αἱ προηγμένα τάξεις αὐτῶν. Αἱ προηγμένα τάξεις δημιουργοῦσι τοὺς πολέμους καὶ τὰς ἐπαναστάσεις, τὴν δύναμιν καὶ τὴν παρακμῆν, τὴν πρόδον καὶ ὀπισθοδρόμησιν καὶ ἐν γένει πᾶσαν ἐκδήλωσιν τοῦ βίου τῶν ἔθνων. Ἡ γλῶσσα ὡς μία τῶν σπουδαιωτέρων ἐκδηλώσεων τῆς δράσεως τοῦ λαοῦ δὲν δύναται ἢ νὰ ἀκλουθῆσθαι τὴν αὐτὴν πορείαν. Αἱ προηγμένα ἐπομένως τάξεις τῶν ἔθνων δημιουργοῦσι καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. Ἄλλως τε καὶ ἐν γένει ὁ χυδὴν ὄγκος οὐδὲν γενικῶς ἀφ' ἑαυτοῦ δύναται νὰ δημιουργήσῃ, διότι οὐδενὸς ἔχει σαφῆ ἦτοι ἀληθῆ ἀντίληψιν.

Τοῦτο εἶναι τόσον ἀληθές, ὡστε ὡς ὀδηγὸς τοῦ λέγειν οὐδαμοῦ τῆς γῆς λαμβάνεται ἡ φράσις τοῦ χυδὴν ὄγκου. Δὲν ὑπάρχει δὲ χώρα, ἐν ᾗ ὁ ὄγκος

Θ. ΠΑΛΛΗ *

* ΦΑΝΤΑΣΙΑ

νά ἑμιλῆ γλωσσικὸν ἰδίωμα διάφορον πολὺ τοῦ ἰδιώματος τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων. Πρὸ τίνος ἐν γαλλεῖ ἢ ἐφημερίδι ἀνεγίνωσκον φράσιν ἀμαθοῦς χωρικοῦ, ἢ ὅποια ἤρωτα ἐν ἀπορίᾳ :

—Εἶθε ἀραγε βέβαιος, ὅτι deusse et deusse faisiont quatre ?

Ἐνταῦθα καὶ ἡ προφορὰ καὶ οἱ τύποι ἀπέχουσι τοσοῦτους παρασάγγας τῆς κοινῆς γραφομένης καὶ ἐμιλουμένης γαλλικῆς, ὅσους τοῦλάχιστον καὶ ἡ χονδροειδέστερα φράσις τοῦ ἀγραμμάτου Ἑλληνοῦ γαλατᾶ τῆς ἀττικίζουσης τοῦ κ. Κόντου.

Καὶ ἡ τοιαύτη ἀπέστασις, ἡ τοιαύτη διαφορὰ γλώσσης παρατηρεῖται ἐν τῇ γαλλικῇ κοινωσίᾳ, τὴν ὅποιαν ὁ Ρενάν ἐκήρυττεν ὡς μᾶλλον ἀπασῶν προηγμένην ἐν πολιτισμῷ, διότι ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τὸν Ρενάν, ἀπαντᾶται ἐλάσσων ἢ ἐν αἰτῇ τινὶ χώρᾳ διαφορὰ μορφώσεως μεταξὺ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων. Ἐν ταύταις πάντες οἱ ζήσαντες ἐν Γαλλίᾳ γινώσκουσι, ὅτι κατὰ τὸν τύπον τῆς ἀνω φράσεως ἐκφράζονται οἱ πλείστοι τῶν χωρικῶν τῆς Γαλλίας. Ἐν ᾧ δὲ πολλάκις πολὺς ἐγένετο λόγος ἐν Γαλλίᾳ περὶ ἀπλοποιήσεως τῆς γλώσσης, ἰδίως περὶ τὴν κατάργησιν τῶν περιττῶν συμφώνων καὶ φωνηέντων, οὐδεὶς ἔμως τῶν γάλλων συγγραφέων ἐσκέφθη ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ λεξικὸν τῆς Ἀκαδημίας διὰ τοῦ λεξιλογίου τοῦ ὠδερίου. Ἄν δέ τις θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν χυδαίων ἐπὶ γλωσσολογία Κύριος ἐτόλμα ἐν παρισινῇ αἰθούσῃ νὰ φθεγγθῆ deusse et deusse faisiont quatre, θὰ παρεπέρ-

πετο ἐν πάσῃ ἀβρότητι ἀλλ' ἀναποφύκτως ἀπο τὴν Ecole des Hautes Etudes εἰς τὰς quinquettes τῶν ἐξωτερικῶν βουλευτῶν.

Τοῦτο δὲ θὰ ἐγένετο, εὐ μόνον διότι ἐν Γαλλίᾳ στερεῶς ἐγόνται τῆς ἀγνότητος τῆς γλώσσης τῶν, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν Γαλλίᾳ βδελύττονται καὶ τὴν βαναυσότητα τῆς φράσεως καὶ τῆς λέξεως. Τοῦτο δὲ τὸ στοιχειῶδες, τοῦτο τὸ ἀπολύτως καὶ ἀναποφύκτως ἀναγκαῖον στοιχεῖον τοῦ καλοῦ λόγου, φαίνονται λησμονοῦντες τέλειον παρ' ἡμῶν οἱ ἱεροφάνται τοῦ χυδαίου καὶ οἱ διάκονοι αὐτῶν. Οἱ κύριοι χυδαῖσταί μὲθ' ὅλον τὸ πνεῦμα αὐτῶν δὲν δύνανται, φαίνεται, νὰ σκεφθῶσιν, ἢ ὑποκρίνονται, φαίνεται, ἀγνοίαν, ὅτι, ἐκτὸς σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων—διότι ἀπανταχοῦ ὑπάρχει ἐξαιρέσις—λέξις ἐπιζομένη παρὰ μεθύσων ἢ βαναύσων καὶ ἀγροίκων ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἀνεκτή. Τοιαύτη λέξις δὲν εἶναι ἀνεκτή, διότι ἡ ἀντίληψις αὐτῆς κατ' ἀνάγκην συνοδεύεται μὲ ἕλον τὸ περιβάλλον ἐν ᾧ συνήθως ἐκφέρεται ἡ λέξις αὕτη. Τὸ περιβάλλον δὲ τοῦτο εἶναι ἀπαίσιον. Ρίνες ἱερυθραῖ, μαλλιά ἀκτένιστα, βροντῆ ἀντὶ φωνῆς, ὑβρεῖς ἀντὶ λόγων καὶ γρόνθοι ἀντὶ συζητήσεως. Διὰ τοῦτο πᾶς ἀνθρώπος μὴ ἐκφυλισθεὶς αἰσθάνεται βδελυγματὴν ἀνοῦων, φερ' εἰπεῖν, τὴν Ἰουλιέτταν, τὴν τρυφερὰν κόρην τῆς ἰταλικῆς ἀριστοκρατίας, νὰ ἐμιλῆ γλώσσαν ἐνθουμίζουσαν λασπωμένα τσαρούχια, ὄσμην κρομμύων καὶ ἀπλυσίαν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ANT. ΠΟΝΤΗΡΗΣ

DELOBRE *

* ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΘΕΟΣ

ΑΝΕΙΣ δὲν τὸν ἐγνώριζε, κἀνεὶς δὲν ἤξευγε τ' ὄνομά του, ἀλλ' ὅλοι τὸν ζητοῦσαν, τὸν καλοῦσαν Βασιλῆα καὶ Θεόν, ἐνῶ δὲν εἶχε οὔτε θρόνον, οὔτε βωμοῦς.

Γεννημένος ἀπὸ τ' ἀνύλια βᾶθη τῆς γῆς, ἔπρεπε νὰ ζῆ στὴν περιφρόνησιν καὶ στὴν λαχτάρα· ἀλλὰ τὸναντίον, ἦτο ἡ ζωὴ του ὅλη θριαμβὸς καὶ δόξα. Καὶ αὐτὸς ἐστελενε πανταχοῦ τὴν μεταλλίνην φωνὴν του, καὶ ὅλοι ἐγερναν τὸ γόνυ ἐμπρὸς εἰς τὸν κίτρινον βασιλῆα, στὸν θορυβῶδη Θεόν.

Καὶ ἀκόμη ἐνόσφθα ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι θὰ θριαμβεύη σ' ὅλην τὴν πλάσιν· τ' ὄνομά του εἶνε τώρα πασίγνωστον, ὅλοι, ἀπὸ τὸν πλέον πτωχὸ ἕως τὸν πλουσιώτερον, ὅλοι γνωρίζουν τὸ κίτρινον μέταλλον, ὅλοι δουλεύουν μὲ ἀγανάκτησιν διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸ παγκόσμιον, ἀλλ' ἀκριδοθώρητο χρυσάφι!

MANTEGAZZA

(Μετάφρασις Γ. Καμθανέλλης)

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΕΥΕΙΣ ΜΟΥ

Ἡ ζωγραφικὴ εἶναι ἡ μουσικὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἡ μουσικὴ εἶναι ἡ ζωγραφικὴ τῆς ἀκοῆς.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἐγένεσαν μεγάλοι τῇ βοηθείᾳ τῶν μικρῶν.

Ὅποιος θέλει δάφνας, πρέπει νὰ ἔχη ἀντοχὴν σώματος καὶ ψυχῆς. Ἡ ἀθανασία φνιγρῶναι ἀπὸ ἀγκάθια.

Ἡ διορκιστέρα εὐτυχία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀρχίζει τὸ πρῶν καὶ τελειώνει τὸ βράδυ.

Πολλοὶ τὴν ἐπερηφάνειαν θεωροῦσι ἐλάττωμα· καὶ ὁμοῦ εἶναι προτιμώτερον. Ὁ ἐπερήφανος ποτὲ δὲν εἶναι μικροπρεπῆς, φιλάργυρος, φιλόνεικος, ἄδικος, κόλαξ.

Ἡ φιλαρέσκεια φιλοδορεῖ εἰς τῆς γυναικὸς τὸ στόμα μειδιάματα, εἰς τὰ μάτια τῆς δάκρυα, εἰς τὸν ἐγκέφαλον τῆς . . . καθαρὸν ἀέρα.

ΔΙΚ.

* ΣΑΥΤΗΡΙΚΑΙ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑΙ *

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ

Αφιερώνεται εις τους μαλλιαρούς

ΡΩΜΕΝΗ η σπονδυλική του στύλη. Τα μάτια του παντού στρέφονται, αλλά πουθενά δεν κυττάζουν υψος ανθρώπου τουλάχιστον δισεκατομμυριούχου.

Ηγόρασε μονύε- λον, αλλά με όσας τας απεγνωσμένες προσπαθειάς και κατόπιν συμβουλής του ιατρού δεν τον φορεί.

Τό γυμνάσιον έτελείωσε μετά πολλά βάραινα και μηδενικά. Διετής εις την Δ', έλαβεν απολυτήριον διά της μεθόδου των μπιλλιέτων.

Μόλις ενεγράφη εις τό Πανεπιστήμιον του ήλθεν η εμπνευσίς να γίνη λόγιος, όπως θα του ήρχετο να γίνη εργολάβος κηδεϊών η καν- δηλανάπτης, απαράλλακτα όπως και εις συμ- μαθητής του έλεγεν ότι θα μεταδής εις Παρισί- ους διά να σπουδάση... ύπουργός.

Αλλά τί ειδους λόγιος να γίνη; Ποιητής; Είναι και άλλοι πολλοί! έπειτα τό πολύ πολύ να έπεσκίαζε την δόξαν του Σολωμού. Διηγημα- τογράφος; Δεν κατεδέχετο. Δραματικός συγ- γραφέυς; Αλλά χωρίς να κανονισθή τό ζήτημα των ποσοδών; Ποτέ! Δουπόν; Τό εύκολότερον έν Έλλάδι επάγγελμα των γραμμάτων τό εύρε επί τέλους: Κριτικός!

Πρώτον προσόν του κριτικού μας ήτο να υπο- δυθή τον σοβαρόν, να μη πλινθιάση κανένα. Περι όλων να εκφράζεται μετά περιφρονήσεως.

— 'Ο Βασιλειάδης; 'Α, δεν τον εδιάβαδα... — 'Ο Μορέας; qu'est ce que Moréas?.. Ποιη- τής; Μπά;... — 'Ο Βαλαωρίτης; Να σου ειπώ, φίλε μου... Δεν είναι δά και σπουδαίο πρόγμα... Μη κυτ- τās... 'Ο Saint-Beuve.

— 'Η 'Αδύγκ; — 'Α! Έχει μερικά σοβαρά ελαττώματα. Α. χ. εις τον 'Αρχοντοχωριάτην του... Φεγιέ.

— 'Ο Ραγκαβής; Θα ήτο υποφερτός, εάν... — 'Ο Βικέλας; Ούψ σαχλός. Πλήττω να τον διαβάσω mon cher... Έπειτα τί διηγηματογράφος είναι αφού έχει γραφή Βυζαντινήν ιστο- ρίαν (!!!)

— 'Ο Βλάχος; Τενεκές, τενεκές... εάν έζη εις την Ευρώπην...

Και ούτω διά συντόμου διαδικασίας εξοφλεί, εκμηδενίζων όλους πέρα πέρα.

'Ο Τάιν, ο Βρυνετιέρ ο Σαρσαί, ο Νίτσε εις τό στόμα του συνχέονται με τον Τάννερ και τον Μυσσέ. Αναμασσά κεκομένας, αδυναρτήτους φράσεις περι τέχνης, περι απαγγελίας, περι ρυθμού, περι υποκειμενικότητας, περι περιβάλ- λοντος, αποκεφαλίζει φιλολογικās κορυφās και εξακοντίζει τά βέλη της κριτικής του, τά όποια έχει από ετών αποταμειύση εις τό κενόν κρανίον του. Όσοι γνωρίζουν τί άξίζει, γελούν μαζί του και επιδιώκουν την συντροφιάν του. Όσοι δεν τον γνωρίζουν, τον... θαυμάζουν.

Πεποιθήσεις και γνώμας δεν έχει. Μόνον εκ- κεντρικότητας και εγωισμόν, όσον η ύψηλιος, μεγάλον.

Μίαν εσπέραν εκάθηντο εις έν μαστιχοπω- λείον πέντε εξ φιλολογούντες και μεταξύ αυ- των ένθρονισμένος, όλίγον καμπουροειδής και συνοφρυωμένος, ο κριτικός Όμίλου περι συγ- χρόνου ποιήσεως. 'Ο κριτικός έκεραυνοβόλει όλους. Όλοι δι' αυτόν ήσαν γελοίοι, μμηταί, παπαγάλοι, ακαλαίσθητοι...

— Τους λείπει, αδελφέ, εκραύγαζεν, η υπο- κειμενικότητας της... αντικειμενικότητας.

— Μά μη τά λέτε έτσι... Για άκούστε ένα ποίημα, λέγει εις των όμιλητών, όστις έσχε την τόλμην ένώπιον του κριτικού να απαγγείλη έν ποίημά του, πολύ εύμορφον και τρυφερόν.

Εις όλους ήρσε. Μόνον εις τον κριτικόν εβάνη άνάξιον λόγου.

'Ο απαγγείλας δεν συγκρατείται πλέον.

— Και ποίος ποιητής παρακαλώ άρέσει εις ός;

— 'Α, mon cher, ο Σέλλεϋ, ο Στεκκέτη... Τι ώρατα πράγματα έχει γραφή αυτός ο Σέλλεϋ...

— Δεν άμφιδάλλω.

— Τι λές, αδελφέ! 'Ο Σέλλεϋ; Έξοχος! Έψος ιδεών, όξυδερκεία (!) εύπάθεια, αντίληψις, γλυ- κύτης, εξιδανίκευσις, δύναμις, νεύρα.

— Θα εκαρνε γυμναστική ο μακαρίτης, λέγει κάποιος.

— Όχι, κύριε, ο κριτικός μας έχει δίκαιον, Νά λ. χ ένθυμούμαι τώρα κατά σύμπτωσιν έν ποίημά του, τό όποιον μετέφρασεν ο Μαρκο- ρās... 'Αν θέλετε να ός τό απαγγείλω, διά να λάβητε μίαν ιδεάν του Σέλλεϋ, όσοι δεν εδιάβά- σατε τά έργα του...

Και απαγγέλλει ο νεαρός ποιητής έν ποίημα. Εις έκαστον στίχον ο κριτικός ώρθούτο και τά μάτια του έλαμπαν από χαράν. Έθρημάδευεν η κριτική του.

— Βλέπετε, έψιθύριζε πριν άκομη τελειώση έκαστον τετράστιχον. Δεν ός τό έλεγα εγώ; Κυττάξατε έννοια, υψος, τί λές αδελφέ!...

Και εβηκολούθει εκείνος απαγγέλλων.

— Χμ! Να ποιητής... 'Αμ! ο Σέλλεϋ δά, τί έχει να κάμη! Μεγαλοφύνα...

Τό ποίημα έτελείωσε.

Και ο κριτικός καταχαρούμενος συνεχίζει τό εγκώμιον του Σέλλεϋ.

— Δαμόνιον πνεύμα! Πώς; Τον έχω φάη αυ- τον τον ποιητή με τό κουτάλι... Πράγματι, αυτό τό ποίημα είναι από τά καλλίτερά του. Να όψιτε τό έχω διαβάση εις τό πρωτότυπο... Είναι θαρρό εις την τελευταίαν συλλογήν του σελ. 258 η 268. 'Η μετάφρασις έννοείται χωλαί- νει, αλλά τέλος πάντων.

'Η τελευταία παρατήρησις ήτο απαραίτητος διότι κριτικός χωρίς να κατακρίνη κάτι έδτω και έν μέσω ώκεανού επαιών είναι σαν μία κομψομένη γυναίκα άσχημη.

Αφού ειπεν, ειπε κριτικός... άνοσιās ο κριτικός, εγειρεται αΐφνης ο μετριοφρονέστατος ποιητής. Ένας άλλος όστις εγνωρίζε ότι τό ποίημα ήτο του απαγγείλαντος άντιτείνει εις την κριτικήν του κριτικού.

— Δεν ήταν δά και σπουδαίος ποιητής... 'Ο Σέλλεϋ είναι από τους δευτερεύοντας ποιητάς.

Ω, τότε δά τότε όργίζεται ο κριτικός, διότι ετόλμησαν να άμφισβητήσουν τό κύρος της γνώμης του.

— 'Ο Σέλλεϋ θα μου ειπής έμένα; 'Αμ! και άν δεν τον είχες διαβάση, κακομοίρη, δεν ούψ φθάνει αυτό τό ποίημα που άκούσες διά να τον θαυμάσης;

— Μά τί είναι δά, καίμμενε και σύ...

— Γιάννη, — ήτο ο απαγγείλας — πες το, πές το σε παρακαλώ πάλι, καλά, και άκουσέ το. Κάθε στίχος και διαμάντι. Να σου τό εξηγώ κι όλα διότι σύ δεν πέρνεις κάδο.

— 'Α — ειπε μετριοφρονέστατα τότε ο απαγ- γέλων θέλων να σώση από τας παρεξηγήσεις και την άμβειαν του κριτικού τό ποίημά του—ός παρακαλώ... χωρίς σχόλια.

Απαγγέλλεται και εκ δευτέρου. 'Ο θαι μα- σός του κριτικού αυξάνει, η εύγλωττία του παρασύρει πάντας...

— 'Ω! ο Σέλλεϋ! τον λατρεύω εάν τον είχα εδώ, μόνον και μόνον δι' αυτό τό ποίημά του θα τον έπροσκυνούσα, θα τον φιλούσα...

'Ο Γιάννης εγειρεται τότε και απαθεστάτος λέγει:

— Κύριοι, ο Σέλλεϋ δυστυχώς δεν έχει την αυ- την γνώμην με τον κριτικόν μας. 'Ο Σέλλεϋ είναι εμπρός σας, διότι τό ποίημα ήτο ιδι- κόν μου.

('Ο κριτικός τά χάνει.)

... Είναι έν από τά παλαιότερά μου, τό έχω πρό πολλού αποκηρύξει. Τώρα δέ μάλιστα μετά τους επαιώνους του κριτικού τό αποκρη- στήτω δημοσία και όριστικώς.

('Ο κριτικός κτρινίζει.)

... 'Ο Σέλλεϋ βέβαια είναι άριστος ποιητής, αλλά γίνεται ράκος όταν τον μπερδεύουν εις την γλώσσάν των άνθρωποι οι όποιοι ούτε τον Θεο- δοσιον δεν είναι ικανοί να κρίνουν...

('Ο κριτικός αποσβολούται...)

... Και τώρα άν θέλετε, φεύγουμε, θα παρακα- λέσω όμως κάτι τι τον κριτικόν μας. Είπε ότι

άν είχε εμπρός του τον ποιητήν του ποιήματος που ός απήγγειλε, θα τον έπροσκυνούσε και θα τον φιλούσε. Από τό δεύτερον απαλάττω τον εαυτόν μου συνιστών εις τον κριτικόν, άλ- λας παρείας μη άφορτωθείσας από τό ξυρόφι... 'Όσον άφορά διά τό προσκύνημα άν ενέχει τήν έννοιαν της μετανοίας συμφωνώ μαζί του χά- ριν... του εαυτού του. Διότι δι' όσας άνοσιās μάς έλεγεν έως τώρα μόνον διά μετανοίας δύ- νεται να εξιλεωθή, δηλ να παύση πλέον να κρίνη...

'Όλοι έγέλασαν διά τό πάθημα του κριτικού, όστις ώχρός από θυμόν, άναπολόγητος, έψιθύ- ρισε διαρκώς.

— Δεν είναι δυνατόν! Δικό του ποίημα; Δεν είναι δυνατόν...

Έκτοτε ήρλώσε τά βέλη της κριτικής του, αλλά κανχάτι πάντοτε ότι αι άρχαί του μίαν ήμέραν θα κατισχύσουν!...

ΔΙΚ.

* F. Augusto de Bendetti *

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Η ΚΛΩΣΤΗ ΚΟΒΕΤΑΙ

ΠΡΑΞΙΣ ΜΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΒΕΛΙΝΑ, έτών 19 — ΕΔΜΟΝΔΟΣ, έτών 22.

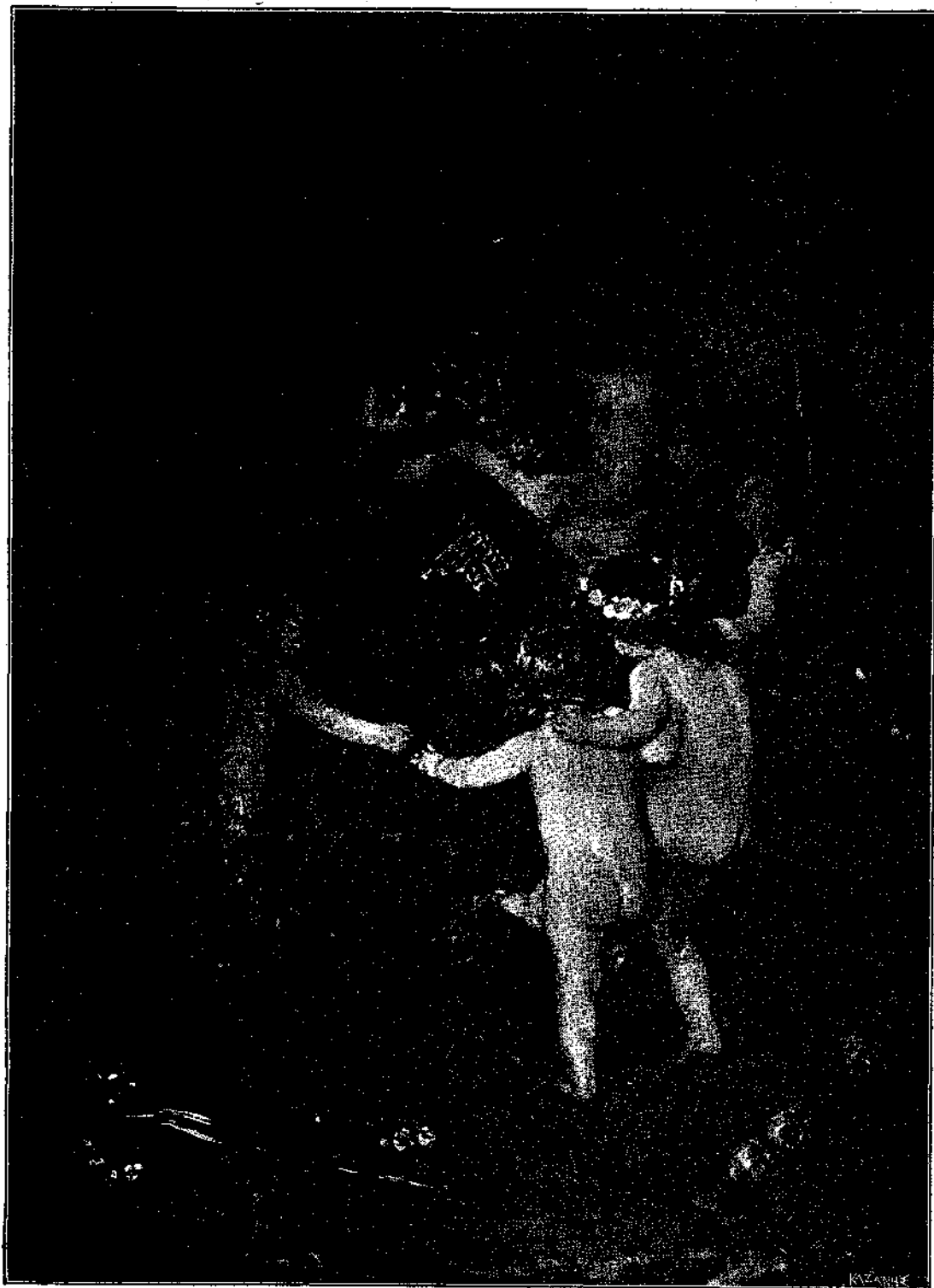
'Η σκηνή παριστδ δωμάτιον με κομψά έπιπλα, άλλ' έν καλλιτεχνική άταξία. Ρυθόγροα παραπετάσματα εις τό παράθυρον. Πολλά ένδη έσπαρμένα εδω και εκεί. 'Επί της τραπέζης και του μικρού τραπέζιον κομψά, διάφορα γλυκίσματα, σιγάρα, εικόνας, βιβλία, χαρ- ται, κτλ. Μερικα άνδραματα κρημαμένα από τον τού- χορ, έν ός και μικρά μάχαιρα.

'Ο Έδμόνδος κομψότητα ένδεδυμένος, όρθιος πλησίον της τραπέζης, τακτοποιεί μερικά άνδραματα. 'Επί δύο τρία λεπτα εξακολουθεί η άφαιρος άβη σκηνή της ταξιν μήσεως. Άφνης άκούονται τρία κωπήματα έλαφρα εις την θύραν.

ΕΔΜ. (Σκιρτών) Τόσον γλήγορα! (Στέκεται επί στιγμην όπως κρατηρήσση γύρω του εάν όλα είναι έν τάξει, κατόπιν τρέχει ν' ανοίξη.)

(Παρουσιάζεται η Έβελίνα με βαθύχρον ένδυμα- σίαν. Είναι πολύ ισχνή και οι όφθαλμοί της είναι βαθου- λωμένοι. Με μορφήν πάσχουσαν, προβαίνει με σταθερόν βήμα. 'Ο Έδμόνδος μένει επί στιγμην έκπληκτος βλέπων την Έβελίαν. Έπειτα με θαυμασμόν ύέριμε- τρον.) Έβελίνα!

ΕΒΕΛ. (Μετά μικράν διαλοπήν) Ναί, είμαι εγώ, εγώ η ίδια. (Με πικρόν μειδίαμα ένέχον ερω- νείαν.) Τί λοιπόν; Δεν με άναγνωρίζεις πλέον; Τόσον μετεβλήθην; 'Ισως... άφότου δεν είδομεν άλλήλους! Δεν είμαι πλέον η παλαιά Έβελίνα; ('Ανασπινάζουσα.) Μά... τί τάχα; Τα άλλα λίγο σ' ένδιαφέρουν... τώρα... Ναί, αρρώστησα... πολύ... παρά πολυ...

† N. ΓΥΖΗ *

* ΜΑΘΗΜΑ ΧΟΡΟΥ

J. GÉROME *

* ΤΑΝΑΓΡΑΙΑ

ΕΑΜ. (Έκφράζων δυσάρεσκαιαν) "Ω!...
 ΕΒΕΛ. (Άμέσως, ζωηρώς) Καί ξεύρεις από πότε;
 (Άκίνητος ἀτεινίζουσα αὐτόν) Ἀπό τήν ἡμέραν ποῦ
 ἔλαβα τήν ἐπιστολήν σου. Ἀκριβῶς ἀπό ἐκείνην
 τήν ἡμέραν... Τήν ἐπιτολήν ἣ ὁποία ἐμίλλε νά
 μοῦ ἀνοίξῃ τόν Παράδεισον, τήν ἐπιστολήν τήν
 ὁποίαν ἀνέμενα μέ πικριτώδη ἀνοπομονησίαν τόσας
 ἡμέρας... τήν ἐπιστολήν... (Διαλοπομένη).
 "Ἄν μ' ἔβλεπες τήν στιγμήν ποῦ τήν ἀνοίγα... ὦ

πόσο σέ ἠύχόμην τήν στιγμήν ἐκείνην, πόσον ἤμην
 εὐτυχῆς διότι σέ ἠγάπησα, πόσον σ' ἠγάπησα...
 (Μέ πικρίαν.) Καί ἔταν τήν ἀνέγνωσα! (Μέ πολλήν
 αἰσθηματικότητα). "Α! Ἐδμόνδε! Τί σοῦ ἔκαμα
 γιά νά μέ ἀπατήσης τοιουτοτρόπως;...

ΕΑΜ. (Ζαλισμένος προσπαθεῖ νά ὁμιλήσῃ)
 ΕΒΕΛ. (Άμέσως, μέ θλιβεράν ἀξέουσαν εἰρωνείαν.)
 "ὦ τὸ γνωρίζω... μήν ὁμιλήσης... τὸ ξεύρω...
 "Ὅλα ἐξηριώντο ἀπό τὰς περιστάσεις... Αἱ περι-

στάσεις δὲν σοῦ ἦσαν εὐνοϊκαί... Δὲν εἶν' ἔτσι;
ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω.)
ΕΒΕΛ. (Νευρική.) Σὲ οἰκονομῶ ἀκόμη καὶ τὸν κόπον νὰ ὁμιλήσης. Αὐτὸ θὰ σὲ εὐχαριστή.

πεινώς μὲ φωνὴν χαμηλὴν.) Ὅχι, δὲν ἤλθα ἐδῶ νὰ σὲ ἀπειλήσω. Ἦλθα διὰ νὰ... (Πηγαίνει νὰ σηκώτῃ ἀπὸ γάμω τὴν εἰκόνα.) Θέλω μίαν χάριν ἀπὸ σέ...
ΕΔΜ. (Εἰρωνικῶς, υποκλινόμενος.) Ἐάν μπορῶ, πολὺ εὐχαρίστως...
ΕΒΕΛ. Ὁ μπορεῖς! (Ζωηρῶς) Ὁ, ναί, μπορεῖς, φθάνει νὰ θέλῃς. (Προλαμβάνουσα αὐτὸν εἰρωνικῶς.) Ὅχι, μὴ φοβεῖσαι... ξέρεις... δὲν ἤλθα νὰ ἐπαναλάβω τὰς καλαιᾶς σκηνας.

ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ἐνοχλήσω πλέον... δὲν σοῦ λέγω ὅτι θὰ σὲ συγχωρήσω... διότι ἐννοεῖς πολὺ καλὰ ὅτι ἐπειτα ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμες σ' ἐμέ... καὶ ἂν τὸ ἤθελα ἀκόμη... ἐν τούτοις... δὲν εἶναι πράγματα ποῦ νὰ συγχωροῦνται. Ἀλλὰ μπορεῖς νὰ ἦσαι βέβαιος ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην δὲν θὰ ἔλθω πλέον νὰ σὲ ζητήσω... ποτέ... θὰ κάμῃς ὅτι ἐπιθυμῶς... μπορεῖς μάλιστα νὰ υποθέσῃς ὅτι ποτὲ δὲν μ' ἐγνώρισες. Ἄκου: ἐρχομαι νὰ σοῦ πῶ αὐτό: σὺ τώρα βρήκες μίαν ἄλλην γυναῖκα: λοιπὸν, ἐάν συμβῇ νὰ συναντηθῶ μίαν ἡμέραν μ' ἐσὲ καὶ τὴν νέαν σου ἐρωμένην... θὰ προσποιηθῶ ὅτι δὲν σὰς βλέπω... (Μὲ ἔλθῃ τὴν ψυχὴν τῆς) Τί θὲς νὰ γυρεύσῃς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ;
ΕΔΜ. Ἄκου. Τοῦ χάκου κάθισαι ἐδῶ καὶ συητεῖς. Ὁρισμένως δὲν θὰ ἔλθω.
ΕΒΕΛ. (Φρικτωσά.) Ἐδμόνδε
ΕΔΜ. Μπορεῖς νὰ λὲς ἔσο θέλεις «Ἐδμόνδε». Δὲν σ' ὠρεῖται.
ΕΒΕΛ. (Δάκνουσα τὰ χεῖλη.) Ἐμπρός, βλέπεις πόσον κόπον κατεβάλλω ὅπως κρατηθῶ ἡρεμῆ καὶ θῆλεις... Ὅχι. Ἄκου. Πές μου μονάχα ἓνα πρᾶγμα. Εἶσαι πεπεισμένος ὅτι τώρα ὁ πατήρ μου θὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους ὅλα; Εἶσαι πεπεισμένος; λοιπὸν, ἂν τὸ μάθῃ, θὰ μὲ σκοτώσῃ.
ΕΔΜ. (Μὲ γαλήνην) Ὁ θὰ ἰδῇς... Αὐτὰ μονάχα λέγονται... Πάντοτε εἶχες τὸ ἐλάττωμα νὰ ἦσαι ὑπερβολικῆ... Ἔτσι πάλι ἔλεγες ὅτι ἡ μητέρα σου εἶναι κακὰ... πεθαίνει... καὶ ἔμωσ τώρα εἶναι καλὰ.
ΕΒΕΛ. (Ἰδίᾳ) Παναγία μου, δῶσε μου ὑπομονὴν (Ἐκ νέου πρὸς τὸν Ἐδμόνδον). Σοῦ λέγω ὅτι θὰ μὲ σκοτώσῃ. Καὶ ἂν δὲν μὲ σκοτώσῃ θὰ μὲ διώξῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι. (Προφέρουσα κτυπητὰ τὰς λέξεις) Καὶ αὐτό, ἐννόησες, δὲν τὸ θέλω. Τὸ ὅτι ἀπατήθηκα, ἔστω, ὑπομονή' ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον κανεῖς νὰ μὴ τὸ μάθῃ.
ΕΔΜ. Ἄκουσέ με... ἐάν δὲν ἔχῃς τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῆς...
ΕΒΕΛ. (Μὲ δόντια σφιγμένα.) Ὅχι. Ἐνα πρᾶγμα ἔχω ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ. Θέλω νὰ σοῦ δώσω πίσω τὰς ἐπιστολάς μου.
ΕΔΜ. (Ὡσεὶ καθ' ἑαυτὸν—στενάζων.) Ἴδου μὰ καὶ τὰς συνηθισμένους ἐπιστολάς! (Δυνατὰ, πρὸς τὴν Ἐβελίαν μὲ ὑπερβολικὴν φιλοφροσύνην) Ὁ, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ οὗτὸ λίαν εὐχαρίστως, ἀγαπητῆ μου... Ἄ... Ἐάν μόνον περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Ὁ διάβολε, τί λὲς πῶς τὰς θέλω ἐγὼ...
ΕΒΕΛ. (Ὡσεὶ ὑπαγορευούσα) ἀκίνητος) Νὰ τὰς κάμῃς;...
ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω) Ὅσοι... δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτὰ (Πηγαίνει εἰς τὸ τραπέζι ὅπως εἴρη τὰς ἐπιστολάς) Νομίζεις ὅτι θέλω νὰ εἶμαι τόσο ἀγροῦκος πρὸς μίαν δεσποινίδα; Ἄκου! Ἴδου ἀμέσως αἱ ἰδικαί σας... (Διακοπτόμενος ἀποτόμως) Ὁ διάβολε... τὸ εἶχα λησμονήσῃ... ὦ πόσο μοῦ κακοφαίνεται... Βλέπεις ὅτι εἶχα ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ σοῦ τὰς ἐπιστρέψω... ἐθώρησα καθήκόν μου νὰ τὰς ἐξαφανίσω. Καὶ τὰς ἔκαυσα...
ΕΒΕΛ. (Μανιώδης, Ὀρμητικῶς) Δὲν εἶναι ἀλήθεια!
ΕΔΜ. (Ὀργίλος) Μὲ υποθέτετε λοιπὸν ψεύστην!

ΕΒΕΛ. (Ὡς ἄνω) Ὅχι, δὲν εἶναι ἀλήθεια. Αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ δὲν καίονται, ὄχι. Ψεύδεται. Τὰς ἔχεις, τὰς φυλάξ ὀλας. Πές μου μᾶλλον ὅτι δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὰς δώσης.
ΕΔΜ. (Μὲ ὕφος προκλητικόν.) Λοιπὸν — ἔτσι εἶναι—ἀφοῦ ἐπιθυμῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ—ἔτσι εἶναι: δὲν θέλω νὰ σοῦ τὰς δώσω.
ΕΒΕΛ. (Μὲ κάποια ἀγρία γαράν, σφιγγουσα τὰς πυγμὰς.) Ἄ! βλέπεις, βλέπεις!... Καὶ πῆς μου... τώρα... συγγνώμην... μπορεῖ κανεῖς νὰ μάθῃ... διατὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὰς δώσης;
ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω, προσεκτικῶς.) Ναί. Δὲν θέλω νὰ σοῦ τὰς δώσω, διότι πρὸ παντὸς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σοῦ τὰς δώσω. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται εἶναι ἰδικαί μου καὶ ἡ ἰδιοκτησία εἶναι ἰσρὰ—καὶ προστατεύεται ὑπὸ τῶν νόμων—καὶ ἐπειτα—ἀφοῦ θέλεις νὰ τὸ μάθῃς—μάλιστα, διότι ἤλθες ἐδῶ μὲ ὕφος ἐπιβλητικόν, τὸ ὅποιον δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου, ἐννοεῖς;
ΕΒΕΛ. (Μὲ μόνην τὴν ἀνακνοήν.) Ὡστε δὲν μοῦ τὰς ἐπιστρέφεις;
ΕΔΜ. (Ἀπομυμούμενος αὐτὴν) Δὲν σοῦ τὰς ἐπιστρέφω.
ΕΒΕΛ. (Ὡς ἄνω) Καὶ δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς αὐριον στὸ σπῆτι μου;
ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω) Δὲν θέλω νὰ ἔλθω.
ΕΒΕΛ. (Ὀρμητικωτάτη) Πολὺ καλὰ. Δὲν σοῦ φθάνει ὅτι μ' ἐπρόδωσες, ἀλλὰ μὲ περιπαίζεις προσέτι. Εἶσαι ἐλεύθερος σ' αὐτό. Πηγαίνω νὰ τὰ πῶ ὅλα αὐτὰ γὰρ ἡ ἰδία εἰς τὸν πατέρα μου. Θὰ μὲ σκοτώσῃ—δὲν πειράζει: ἔτσι κι' ἔτσι εἶμαι γαμήνην. Ἀλλὰ πηγαίνω νὰ τοῦ πῶ καὶ τ' ὄνορά σου.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)
(Μετάφρασις Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ.)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

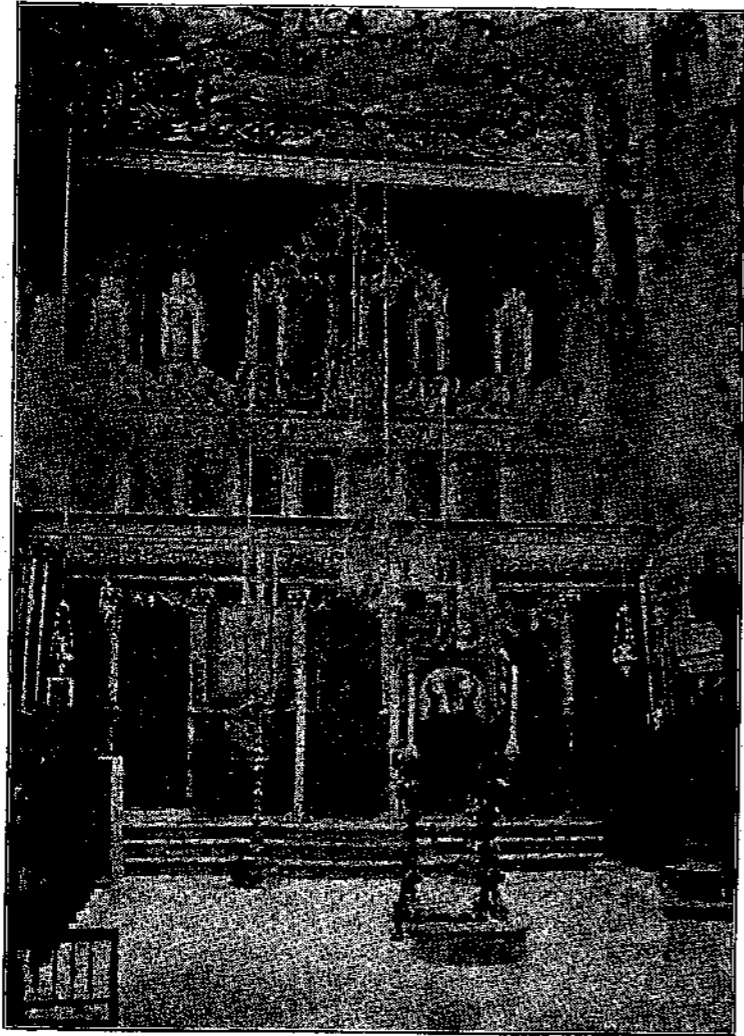
TINΕΣ ΟΙ ΥΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣ

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς «Πινακοθήκης» πρὸς τοὺς συνδρομητὰς μας, τίνας θεωροῦν ἀξιούς νὰ γίνωσιν Ἀκαδημαῖκοι, ἐν ἡ περιπτώσει ἡνωγετο τὸ Συναῖον μέγαρον, ἑκατὸν δύο ἀπάντησαν. Ἐκ τῆς ψηφοφορίας, 9 ἔτυχον τῶν ψήφων πλέον τοῦ ἡμίσεως τῶν ψηφοφορησάντων. Οἱ ψηφοφορήσαντες κατὰ πλειοψηφίαν ὑπέδειξαν τοὺς ἐξῆς:

- 1) Κ. Κόντιον 2) Γ. Μιστριώτην 3) Κλ. Ραγκαβῆν 4) Ἀγγ. Βλάχον 5) Δημ. Βεργαδάκην 6) Π. Καρολίδην 7) Γεώρ. Χατζηδάκην 8) Εἰρ. Ἀσώπιον 9) Δ. Βικίλιαν.

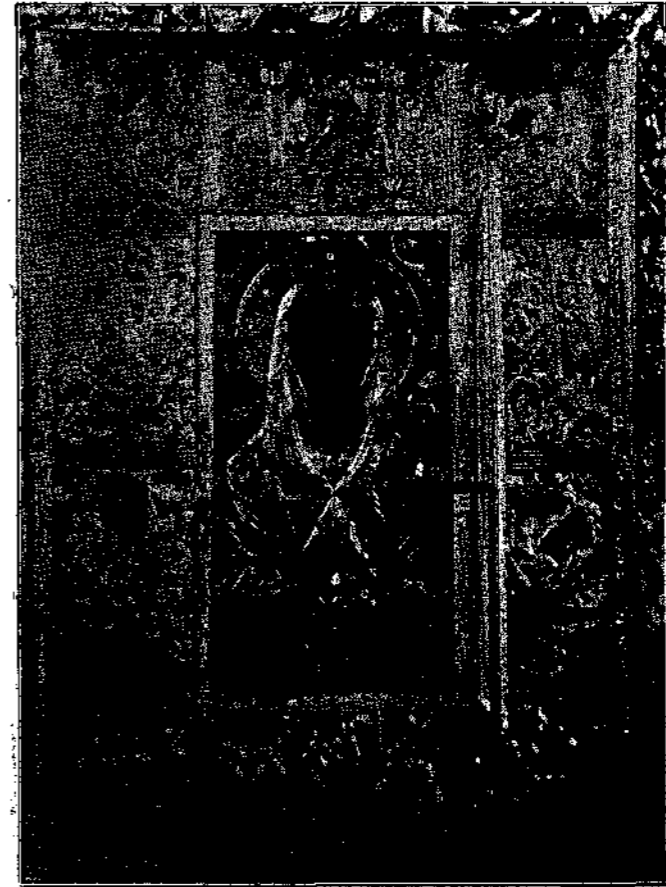
Καὶ ἴδῃ, ἃς ἔχουν ὑπομονὴν οἱ 102 διὰ νὰ ἴδωσιν ἐάν ὄντως οὗτοι θὰ εἶναι οἱ Ἀκαδημαῖκοι καὶ εἶναι μὲν τὸ ἀληθὲς ὅτι οἱ ὑποδεικνυόμενοι εἶναι ὄντως οἱ ἀριστεῖς τῆς Ἑλλ. φιλολογίας, ἀλλ' εἶναι τὸ ἀληθέστερον, ὅτι ἐπὶ μακρὸν θὰ εἶναι προσέτι ἡ Ἀκαδημία μόνον διὰ τὰς Ὀμηρικὰς συζητήσεις τῆς Ἱατρικῆς Ἐταιρείας καὶ διὰ τὰ μικροσκοπικὰ φύλλα τῶν «Πατριῶν»!

ΖΑΚΥΝΘΟΣ *

* ΕΙΚΟΝΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΟΥ
ΝΑΟΥ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ *

* ΖΑΚΥΝΘΟΣ

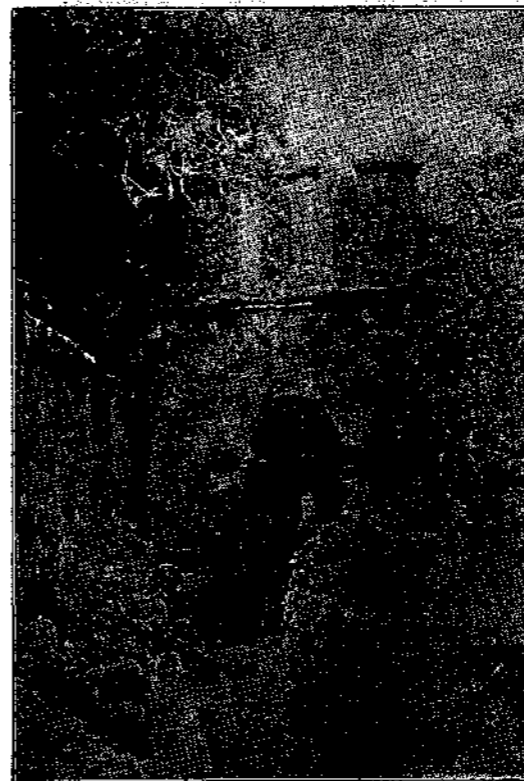

ΕΙΚΩΝ
ΑΓ. ΜΑΥΡΑΣ *

ΖΑΚΥΝΘΟΣ *

* ΟΔΟΣ ΦΙΛΙΚΩΝ

ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

Η πτώχη είναι η Ζάκυνθος υπό έποψιν αρχαιολογικήν, πλουσιωτάτη είναι υπό έποψιν καλλιτεχνικήν, και δὴ ζωγραφικήν.

Η Ζάκυνθος είναι μουσείον ζωγραφικῆς καὶ ξυλογραφίας. Τὰ ὀνόματα τῶν Δοξαρά, Κουτούζη καὶ Καντούνη ὡς ζωγράφων καὶ κατ' ἐξοχὴν ὡς

ἀγιογράφων εἶναι παγκόσμια, οὐδεὶς δὲ ἐπισκεφθεὶς τὴν Ζάκυνθον δὲν ἐθαύμασε τὰς εἰκόνας τοῦ πρώτου εἰς τὴν Φανερωμένην, τὰς εἰκόνας τοῦ δευτέρου εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα, τοῦ Φλαμπουριάρη εἰς τὸν Ἅγιον Διονύσιον καὶ ἀλλαγῶν καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ τελευταίου εἰς τὴν Εὐαγγελίστριαν, εἰς τοὺς Ἁγίους Πάντας καὶ εἰς κλειστάς ἄλλας ἐκκλησίας.

Ὁ Καντούνης ἐφιλοτέλεσε δύο ὡραίους Ἐσταυρωμένους, ὃν ὁ μὲν εἰς σάξεται εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὴν Εὐαγγελίστριαν. Ἐκ τῶν ἔργων τῶν ζωγράφων τούτων εὐκόλως πείθεται τις ὅτι ἡ ζωγραφικὴ ἐν Ζακύνθῳ ἀνεπτύχθη καὶ προώθησε μεγάλως. Καὶ τῆς Βοζαντινῆς τέχνης ἔχει τὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ζάκυνθος ὡραίως ἀγιογραφίας εἰς πολλὰς ἐκκλησίας.

Καντούνης

Ἡ ξυλογραφία ἔφθασεν ἐπίσης εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ. Τὸ εἰκονοστάσιον τῆς Φανερωμένης εἶναι ἀριστοῦργημα τέχνης. Ἀριστοῦργημα ἐπίσης τέχνης εἶναι καὶ ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ ἔδρα τῆς Μητροπόλεως καὶ τὰ εἰκονοστάσια διαφόρων ναῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ χρυσοχειρὴ ἔκαμεν ἐν τῇ νήσῳ ζηλευτὰς ἀληθῶς προόδους. Περιλάλητα εἶναι τὰ ἀρχαῖα κορδόνια τῆς Ζακύνθου. Εἰς τὸν Ἅγιον Διονύσιον

ὑπάρχει ἀρίστη ἀργυρᾶ εἰκὼν περιστάνουσα τὸν ἅγιον τῆς νήσου προστάτην καὶ περὶ τὰ θαύματα αὐτοῦ. Ἡ λάρναξ αὐτοῦ, τὰ Εὐαγγέλια, καὶ ἄλλα τῆς ἐκκλησίας ταύτης τῆς χρυσοχειρῆς τέχνης ἔργα ἀποδεικνύουσιν πῶσον ἐν Ζακύνθῳ προώθησεν ἡ τέχνη αὕτη. Καὶ πλεῖται ἄλλαι ἐκκλησίαι ἔχουσιν ἀργυρᾶς εἰκόνας ἐξόχου τέχνης, καθὼς ἐπίσης καὶ Εὐαγγέλια μὲ ἀργυρᾶ ἢ χρυσοῦ ποικίλιματα καὶ δίσκους ἀργυροῦς, ἐξόχως ἐργασμένους. Μεταξὺ τῶν χρυσοχέων ἐξοχώτερος εἶναι ὁ Γ. Μπάρις, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Διαιμάτης, τοῦ ἵππου τὰ ἔργα εἶναι πράγματι πολὺ ἔντεχνα.

Κουτούζης
(κατὰ παλαιὰν ἀπογραφὴν)

Ἐκ τῶν προσώπων τῶν ἐκκλησιῶν, τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ Κυρία τῶν Ἀγγέλων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γλάδωνος. Δυστυχῶς ὁ σεισμὸς τοῦ 1893 κατέστρεψε τὸ κωδωνοστάσιον. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ πρόσωπος τοῦ Ναοῦ τῆς Φανερωμένης.

Ἐκ τῶν οἰκιῶν ρυθμοῦ καλοῦ εἶναι ὀλίγα. Τὴν πρώτην θέσιν κατέχει εἰς τὴν ὁδὸν Ἀνεξαρτησίας οἰκία ἔχουσα τὸν αὐτὸν ρυθμὸν τῆς προσόψεως τοῦ Ναοῦ τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων. Ἄλλαι προσόψεις οἰκιῶν ἄλλων εἰκόνων εἶναι ἡ οἰκία Κομούτου καὶ ἡ οἰκία Ρόμας πρώην Καραέρ.

Ἡ Ζάκυνθος ἐξεταζομένη ὑπὸ ἑποψιν καλλιτεχνικήν εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη ἣτις δύναται νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν πρόδον τῆς ζωγραφικῆς ἐν Ἑλλάδι. Ἡ Ζάκυνθος εἶναι ἐν τῶν μερῶν τὸ δυνάμενον νὰ ἐπιδείξῃ ὡραῖα ἔργα ξυλογραφικῆς καὶ χρυσοχειρῆς. Δύναται τις νὰ εἴπῃ χωρὶς ὑπερβολῆς, ὅτι πολλὰ τῆς Ζακύνθου ἐκκλησίαι εἶναι μικρὰ μουσεῖα καὶ συνεπῶς δύναται τις νὰ δημοσιεύσῃ ὀγκώδη τόμον φέροντα τὸν τίτλον «ἡ καλλιτεχνία ἐν Ζακύνθῳ» βεβίοντα εἰκόνων, θὰ εἶνε δὲ ἡ ὡραιότερα σελὶς τῆς καλλιτεχνίας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ

Ἡ κλασικὴ σπουδὴ, ἡ στηριζομένη εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἀρχαιότητος, τοῦ Μεσαίωρος καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως, εἶναι ἐκείνη ἣτις διονοῖει εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν φαντασίαν τοῦ καλλιτέχνου τοὺς πλὴν εἴρεῖς δηζοντίας καὶ ἦτις ἀφίνει εἰς αὐτὸν τὴν μεγαλειέταν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἐπινοήσῃ καὶ τὴν ἐκτέλει.

Barrias

Ἡ μέθοδος δὲν ἀποκλείει οὔτε τὴν χάριν, οὔτε τὸν οἰσίρον
Dalou

Πάν ἔργον τέχνης ἐκδηλοῖ μίαν προσπάθειαν τῆς θελήσεως, ἕνα κόπον· ἀλλ' ὅλοι οἱ καλλιτέχνηαι τὸν κόπον αὐτὸν θεωροῦσιν εὐχάριστον, ἐφ' ὅσον ἡ σκέψις αὐτῶν λαμβάνει σάρκα, ἐφ' ὅσον ἐκείνο τὸ κατ' ἀρχὰς τίποτε γίνεται πραγματικότης, συντελεῖ τῆς προσπάθειας αὐτῶν, ἣτις κατὰ κανόνα εἰς τὰ ἔργα τῆς μακρᾶς ἐπεξεργασίας εἶναι συνεχῆς καὶ ἐπίμονος. Ἄλλως τε τὰ ἔργα τὰ καλῶς μελετημένα, τὰ καλῶς συντεθειμένα καὶ ὑπὸ ἑποψιν ἀρμονίας καὶ ὑπὸ ἑποψιν ἐντυπώσεως, κατόπιον ἐκτελοῦνται ἐνκόλως.

Gérome

Ἡ πρωιοτυπία εἶναι ἐν τῇ τέχνῃ ἡ πρώτη ἀρετὴ.

Viollet-le-Duc

* ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ *

ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Α'.

ΠΑΡΧΕΙ μία πρόληψις, ἀρκετὰ διαδεδομένη, ὅτι ἡ καλλιτεχνία εἶνε πολυτέλεια, ἢ τοῦλάχιστον ἐνασχόλησις τῶν κάπως μορφωμένων ἢ τῶν πλουσίων. Ἡ πρόληψις αὕτη δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα, διότι ἡ καλλιτεχνία εἶναι ὀργανικὴ ἀνάγκη τῆς ζωῆς μας

εἶναι ἐνστικτός εἰς ὅλους μας, εἶναι παλαιὰ ὅσον καὶ ὁ κόσμος, βυθίζει τὰς ρίζας τῆς προλεούσεως τῆς εἰς τοὺς προγόνους μας καὶ βαθύτερον ἀκόμη, εἰς τὰ ζῶα.

Εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα, τὸ ὡραιότερον ἢ τὸ ἰσχυρότερον ζῶον, τὸ ἵππον φάλλει ὡραῖα ἢ εἶναι κομψότερον τῶν ἄλλων ἀγαπᾶται ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴν καὶ διακεκριμένην θηλείαν ὁμοίαν του, διότι ἡ φύ-

σις, ἡ θέλουσα τὴν τελειοποίησιν τῶν πλασματῶν τῆς, εἶκει τὰ ὡραιότερα διὰ τοῦ ἔρωτος. Συνήθως τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν μὴ διαστραμμένον ἄνθρωπον.

Τὸ ὅτι ἡ καλλιτεχνία δὲν εἶναι πολυτελής ἀπαίτησις τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ στοιχειώδης καὶ ἐνστικτός ἀνάγκη, ὁ ἀποδείξωμεν ἀμέσως. Θὰ ἐπιμεινωμεν ἕμωσ εἰς ἕν σημεῖον τοῦ ζητήματος, δηλαδὴ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐπὶ τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς υἱείας ἐπιδράσεως τῆς καλλιτεχνίας.

Β'.

Ἡ καλλιτεχνία εἶναι φυσιολογικὴ ἀνάγκη καὶ αὐτῶν τῶν ζῶων τὰ ὅποια προσπαθοῦν νὰ φαίνονται ὡραιότερα, νὰ φάλλουν, ὡς τὰ πτηνὰ, θαυμασιώτερα, τὰ ὅποια παίζουν καὶ χορεύουν, μιμούμενα σκηνὰς τοῦ βίου ὧν (π. χ. ἡ γάτα μὲ τὸ κουρέλι, οἱ παίζοντες σκύλοι κλπ.) διὰ νὰ ἐξαγάγωσι τὴν πολλὴν τῶν ζωτικότηταν. Μόνον ποιηταὶ δὲν εἶναι καὶ δραματικοὶ συγγραφεῖς. Ἄλλ' αὕτη εἶναι ἀνωτέρα τέχνη ἀναπτυχθεῖσα εἰς τὸ ἀνώτερον εἶδος, τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκτός τοῦ ὅτι λοιπὸν ἡ καλλιτεχνία εἶναι ζωολογικὴ ἀνάγκη, δεικνύει καὶ μεγίστην συγγένειαν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην καλλιτεχνίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐξελίχθη, ὅταν τὸ ζῶον μετεβλήθη καὶ ἐτελειο-

ποιήθη εις άνθρωπον. Πράγματι δὲ εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐμφανίζονται ὁ χορὸς καὶ τὸ δῶμα. ὡς μὲναι καλλιτεχνικαὶ ἐκδηλώσεις τῆς υπερβαλλούσης ζωτικότητος τῶν πρώτων ἀνθρώπων. Μαζὺ μὲ τὴν ἐξημέρωσιν ἢ μουσικὴν ἐφαλλεν ποιητικὰ ἔργα, ἢ δὲ ἐνοσητὸς μίμησις, ἐπιμύθη, ἀντίγραφοι καὶ περιέγραψεν εἰς ζωγραφικὰ καὶ γλυπτικὰ ἔργα τὰς σκηνὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ οὕτως ἐγένοναι αἱ τέχναι, ἅς συνήσωσε πάσας εἰς τὸ θέατρον ἢ δραματικὴν τέχνην.

Ἡ καλλιτεχνία συνειπὼς παρεκλούθησεν τὴν ἀνθρωπίνην ἐξέλιξιν, ὡς παρεκλούθει ἡ σκία τὸ σῶμα. Θὰ εἶπατε ἔρω, πῶς διατηρήθη διὰ μέσου τῶσαν ἀγρίων αἰώνων, διὰ μέσου τοιαύτης ἀλλοιογενετικῆς βιοπάλης, ἐν τῷ ὅσον ἀδρὸν πρᾶγμα ἔσον ἡ τέχνη;

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ζήτημα. Διὰ νὰ διατηρηθῆ σημαίνει ὅτι εἶναι κατὶ τι βαθύ, κατὶ τι ἐνοσητὸν, κατὶ τι πανίσχυρον.

Ὁ Δαρβίνος ἐξηγεῖ τὸ φαινόμενον τῆς διατηρήσεως τῆς καλλιτεχνίας ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἀλληλομαχομένων ἀνθρώπων διὰ τοῦ παγκοσμίου νόμου τῆς προόδου, τῆς ἐξελίξεως πρὸς τὴν τελειοποίησιν. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οἱ κομψότεροι, οἱ ψάλλοντες καὶ χορεύοντες καλλιτέρον, οἱ ποιητικώτεροι, κατέκταν τὰς καρδίας τῶν ὠραιότερων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν τὸ γέρας τῆς πάλης μεταξὺ τῶν γενναίων ἀρρένων. Τῆς τάσεως πρὸς τὴν τελειοποίησιν τοῦ εἶδους καὶ τοῦ νόμου, τῆς προόδου φαινόμενον ἦτο τὸ γεγονός τῆς ἐπίζησεως τῶν ὠραιότερων, ἰσχυροτέρων καὶ καλλιτεχνικωτέρων. Καὶ ἀφοῦ ἐπέζησαν τὰ ὠραιότερα πλάσματα καὶ ἐξηφανίσθησαν τ' ἀσχημότερα, εἶναι φυσικὸν νὰ ἐπιζήσῃ καὶ νὰ τελειοποιηθῆ καὶ τὸ σπουδαῖον μέσον τῆς ἐπιτυχίας τῶν, ἡ καλλιτεχνία.

Γ'

Εἶναι λοιπὸν ὀργανικὴ καὶ φυσιολογικὴ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου ἡ καλλιτεχνία. Ἰδωμεν τέρρα τὴν ἐπὶ τῆς υγείας ἐπίδρασιν αὐτῆς.

Βάσις ψυχολογικῆ τῆς καλλιτεχνίας εἶναι τὸ παίγιον — ὡς παραδέχονται ὅλοι οἱ ψυχολόγοι — διὰ τοῦ ὁποῖου ἐξάγεται ἡ υπερπλεονάζουσα ζωτικότης τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Παίξει κανεὶς ὅταν παίξει πιάνο ἢ βιολί, ὅταν χορεύει, ὅταν μιμνῆται σοβαρῶς ἢ ἀστεῖα τὴν ζωὴν εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὴν ζωγραφικὴν κλπ. Καθὼς δὲ τὰ παίγνια εἶναι πολυτιμώτατα εἰς τὴν υγείαν, καθὼς τὰ ἀγγλοαμερικανικὰ ἀθλητικὰ παίγνια, τὰ σπὸρτ, ἐπιδρῶσι πολυτίμως ἐπὶ τῆς σωματικῆς, ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς υγείας, οὕτω πῶς καὶ ἡ καλλιτεχνία ἐπιδρᾷ λίαν εὐτυχῶς ἐπὶ τῆς υγείας.

Ἡ θέα τῶν ὠραίων εἰκόνων, τῶν ὠραίων ἑξαγμάτων τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων, διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς μίμησεως καὶ τῆς διεγέρσεως, ἐμπνέει τὸν θεατὴν, διεγείρει καὶ ἐντείνει ἀσυνειδήτως τὰς ψυχικὰς τινὲς δυνάμεις, καὶ τοῦ τροποποιεῖ τὴν ἐξέλιξιν διευθύνουσα ταύτην πρὸς μίμησιν τῶν θαυμαζόμενων καλλιτεχνικῶν ἔργων.

Ἡ μουσικὴ ἰδίως μὲ τὸν ρυθμὸν τῆς δὲν διεγείρει μόνον τὴν ψυχὴν καὶ τὰ νεῦρα, δὲν ἐνθουσιάζει

καὶ μόνον, δὲν φαιδρύνει, ἀλλὰ καὶ αὐξάνει τὴν πίεσιν τοῦ αἵματος, τονώνει τὰς φυσιολογικὰς λειτουργίας, προκαλεῖ δάκρυα, καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον ζωηρότερον, ἰσχυρότερον καὶ ἐν γένει διεγείρει εὐχαρίστως καὶ ἐνισχύει τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν υγείαν. Διὰ τοῦτο, ὡς γνωστὸν, ἐφέρμοσαν τὴν μουσικοθεραπείαν εἰς πλείστα ἄστυα καὶ θεραπευτήρια πρὸς θεραπείαν τῶν νευρασθενικῶν, ψυχασθενικῶν καὶ μελαγχολικῶν καταστάσεων τῶν πασχόντων, μετ' ἀρίστων ἀποτελεσμάτων. Εἰς τὰς θεραπευτήρια ταῦτα ὑποβάλλουν τοὺς πάσχοντας εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ὠραίων καὶ καλλιτεχνικῶν πραγμάτων. Ἀφοῦ περάσουν τὴν ἡμέραν τῶν ἐντὸς ἡλιούστων κήπων, ἔπου ἡ ἀρμονία τῶν χρωμάτων τῶν θάμνων καὶ τοῦ κάλλους τῶν ἀνθέων ἐνσταλάζει γαλήνην καὶ ἀρμονίαν εἰς τὴν πάσχουσαν ψυχὴν, εἰσέρχονται εἰς αἰθούσας ἔπου βλέπουν φαιδρὰ καὶ ὠραίας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας καὶ ἀκούουσι θαυμάσια μουσικὰ τεμάχια, φαιδρὰ, ζωγρά, εὔθυμα ἢ γλυκύτατα. Εἰς τὴν πάσχουσαν ψυχὴν διὰ τούτων ἐγκαθίσταται ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἀρμονία ἢ συνεχίζομένη κατέπιν εἰς τὰ ὠραία, τὰ γαλήνια ὄνειρα τοῦ ὕπνου. Διὰ τῆς θεραπείας ταύτης ἰάθησαν πλείστοι πάσχοντες.

Ἀφοῦ εἰς τὸν πάσχοντα ἡ ἐπίδρασις τῆς καλλιτεχνίας εἶναι τῶσαν ἰσχυρά, φαντάζεσθε πόσον εἶναι ἀποτελεσματικὴ ἐπὶ τῶν υγιῶν. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδίων δεόν σπουδαῖαν θέσιν νὰ λάβῃ ἡ καλλιτεχνικὴ ζωὴ, εἰς δὲ τὸν βίον μας αἱ καλλιτεχνικαὶ συγκινήσεις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ παραμελοῦνται διότι ἔχει μόνον παρεγγορὸν, ξεκουράζουσι καὶ ἐνθαρρύνουσι, ἀλλὰ συγχρόνως τονώνουσι τὴν ψυχικὴν καὶ τὴν σωματικὴν υγείαν.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονώμεν ὅτι μὲρικὰ παθολογικὰ ἔργα τῆς νεωτέρας τέχνης ἔχουσι βλαβερὰν ἐπίδρασιν. Οἱ νευρασθενικοὶ καὶ ἐκφυλοὶ καλλιτέχναι, οὗς ἐκαυτηρίασεν ἀρκετὰ ἡ εὐρωπαϊκὴ τεχνολογία, καὶ οἵτινες εὐτυχῶς παρ' ἡμῶν δὲν ἐνεφανίσθησαν ἀκόμη, ἀπειλοῦν τὴν δημοσίαν ψυχικὴν υγείαν. Καλὸν ὅθεν νὰ λαμβάνωνται κατ' αὐτῶν προφυλακτικὰ τινὰ μέτρα καθὼς πρέπει νὰ ληφθοῦν δεαστήρια μέτρα ὑποστηρίξεως τῆς παρ' ἡμῶν καλλιτεχνίας διὰ λόγους ψυχικῆς καὶ φυσικῆς υγείας.

Σ. ΣΩΓΡΑΦΙΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὰ μέτρια πνεύματα συνήθως ψέγουσιν ὅ,τι υπερβαίνει τὴν ἀντίληψίν των.

Λαουοροκό

Ἡ ἐνάρστος πρᾶξις εἶναι καλλιτεχνικὸν ἔργον ἐπιτρεπόμενον εἰς τοὺς μὴ καλλιτέχνας.

Λεμαίτε

Οὐχὶ τὰς εἰκόνας τῆς φαντασίας, ἀλλὰ τὰς σαφῶς συλληφθείσας ἰδέας πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὡς ὀδηγὸν τῶν ἡμετέρων ἔργων

Σολιγγάουε

✧ ΤΙ ΒΛΕΠΩ
ΤΙ ΑΚΟΥΩ ✧

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

ἮΝ ἐκπιτοῦσα ἐνῶ περιόσσε, διαν ἕνας ἀδιάκριτος φίλος μου — καὶ εἶναι περιττὸν ἀφοῦ ἦτο ἀδιάκριτος νὰ σὰς εἶπω δι' ἡτο δημοσιογράφος — με συλλαμβάνει ἀπὸ τὸν ὄμιον καὶ μοῦ λέγει :

— Τὴν γνώμην σου διὰ τὸν «Σύλλογον τῆς Ἀγαμίας», ποῦ συνεστήθη.

Ποῦς πταίει ποῦ δὲν παντρεύονται τὰ κορίτσια. Λέγεις . . . Πέρω συνεντεύξεις.

Χωρὶς νὰ ἀποσπᾶσω τὸ βλέμμα ἀπὸ τὴν διερχομένην καλλονὴν, ψιθυρίζω ἡσυχα-ἡσυχα :

— Πταίει ὁ Θεός.

— Τι λές; Μεθυσμένος εἶσαι;

— Διόλον, συνάδελφέ μου! δμιλῶ σοβαρῶς· διότι ἂν ὄλες ἦσαν εὐμορφες ὡσὰν αὐτὴ ἐδῶ, νομίζεις δι' ἡθὰ ὑπῆρχε τέτοιο ζήτημα καὶ θὰ εἶχες τὴν ἀναίδειαν, ἐνῶ ἐγὼ ἀποθανυμάζω ἕνα ἦλιον, σὺ νὰ με . . . σκοτίξης;

— Ὅσοι εἰς ἦσαν ὄλες τῶσαν εὐμορφες;

— Ἐὰν ἦσαν ὄλες, τότε θὰ ἐγεννᾶτο ἐν ἄλλο ζήτημα: «Τὶ θὰ ἐγίνοντο οἱ ἄνδρες;» Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐγίνετο μία ἐρωτικὴ παρακράτησις καὶ τότε Θεὸς γλύτωνε!

Καὶ ἐμείναμεν καὶ οἱ δύο με ἀνοικτὸν τὸ στόμα. Ἐγὼ μὲν, συλλογιζόμενος τὴν χρεωκοπίαν τῶν ἀνδρῶν, αὐτὸς δὲ θαυμάζων τὴν . . . διερχομένην καλλονὴν μου.

Εἰς τὸν Χορὸν

ὍΤΑΝ ἐμπήκα, μειτημωμένος εἰς Ἀράπην, εἰς τὴν φωτοβόλον αἰθουσαν, τὴν ἀνεζήτησα. Μοῦ εἶπεν δι' ἡτο νινυμένη Ἰαπωνέζα.

Ἄλλὰ τὴν ἐπαθα! Τρεῖς, μάλιστα, τρεῖς ἦσαν μασκαρεμένοι με Ἰαπωνέζικον ἔνδυμα. Κάμνω δύο τρεῖς ἀποπειράς. Λέγω δύο τρεῖς πειράγματα . . . Τίποτε! Πόσοι ἄλλοι δὲν θὰ εἶχαν εἰπῆ τὰς ἰδίας ἀνοησίας! Ρίχνω κομψίτι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνες, ἀνηλεῶς με βομβαρδίζουν. Ἐπὶ τέλους δὲν βαστώ!

«Πόρι Ἀρθουρ» φωνάζω εἰς τὴν μίαν ἀπὸ τὰς τρεῖς. Καὶ μοῦ ἀπαντᾷ: — Μοῦνιζοῦνθία!

Ἦταν τάχα ἐκεῖνη; Ἄν ἦτο, ἅς λάβῃ τὴν καλοσύνην νὰ τὸ ἀναγγέλλῃ εἰς τὸν Ἀράπην.

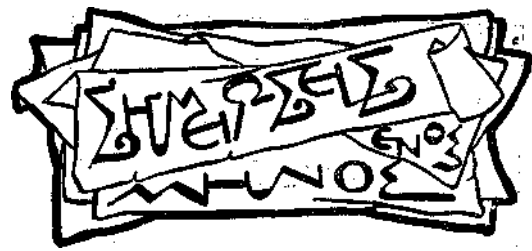

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

ΣΥΝΗΝΤΗΣΑ χθὲς εἰς τὸν δρόμον μίαν λεπτοτάτην, κομψοτάτην καλλιτέχνιδα, ἡ ὁποία κάμνει θαύματα εἰς τὴν πηλοπλαστικὴν, εἰς τὰ καλαμπούρια καὶ εἰς τὴν πηρογραφίαν· μετὴν διαφορὰν δι' τὴν τελευταίαν φιλοτεχνεῖ κατὰ προτίμησιν εἰς τὰς . . . καρδιακὰς χώρας. Καὶ ἐσοκέρθη: Τὶ πλοῦτος ὑπάρχει καλλιτεχνικὸς ἀγνωστος, ἀφοῦ ἐπιδίδουν αἱ κυρία τῶσαν θαυμασίως, ὄχι μόνον εἰς τὰ τεχνικὰ ἄνθη, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τεχνικὰ . . . αἰσθήματα.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

Τὸ γοργόν και χάριν έχει. Τί συνέβη ἐν Ἀμερικῇ. - Νημφίοι μασκαράδες. - Πρόθυμος Ιερεύς. - Καὶ σὰ δικά σας!

ΑΥΣΑΝ δύο Ἀμερικανοὶ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου Ἀμερικανικώτατα. Ἡ Μπελέκ καὶ ὁ Σκῶτ. Ἦσαν μασκαράδες καὶ συννητήθησαν εἰς ἓνα χορὸν μετμηφιόμενον. Ἐκείνη ὡς Ἀνατολιτισσα, ἐκεῖνος ὡς Ἰσπότης τοῦ Μεδαίωτος.

Ἐχόρευσαν, εἶπαν ὀλίγας λέξεις. Ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἀπεχώρησαν τοῦ χοροῦ καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν οἰκίαν ἑνός... Ιερέως. Ὁ Ιερεύς ἐξε-

πλάγη διὰ τὴν μεσονύκτιον ἐκείνην ἐπίσκεψιν δύο μασκαράδων. Τὸ ὄρολόγιον ἐσήμαινε μεσονύκτιον καὶ ὁ ἀγαθὸς Ιερεύς πύλογει τὸν γάμον τῶν δύο ἀγνώστων.

Ἡ τηλεφωνικὴ αὐτὴ ὄχι σιδηροδρομικὴ πλέον - ταχύτης εἶναι ἴσως μοναδικὴ εἰς τὰ χρονικὰ τῶν συνοικειῶν. Ἀλλ' ἀφοῦ ὄλοι σχεδὸν ὅσοι ὑπανδρευοῦνται μετὰ ὄριμον καὶ μακρὰν σκέψιν γίνονται μασκαράδες, διατὶ τάχα οἱ πραγματικοὶ μασκαράδες νὰ μὴ περάσουν πολὺ καλλίτερα τὴν ζῶν των.

Τὸ γεγονός συνέβη ἐν Φιλαδέλφεια. Ἴσως τινὲς νὰ μὴ τὸ πιστεύουν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ εὐχρηθῶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοὺς μὴ ὑπαχθέντας εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου καὶ σὰ δικά των, ἔστω ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας.

Ἡ καλλιτεχνία ἐν Ἰαπωνίᾳ. - Ποικιλτικὴ καὶ ζωγραφικὴ. - Αἱ γιγαντομαχίαι. - Αἱ Ἐθροπαϊκαὶ μέθοδοι. - Μία νιοθεσία.

Ὁ πόλεμος Ἰαπωνίας καὶ Ρωσσίας ὅστις ἀπασχολεῖ τὸ Εὐρωπαϊκὸν Δημόσιον, μᾶς ὑπενθυμίζει μίαν ὑπεροχὴν τῶν Ἰαπώνων. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ Ἰαπωνικὴ τέχνη, ἡ ὑπερτέρα τῆς Σινικῆς καὶ Ρωσικῆς. Οἱ Ἰάπωνες ἐνωρίτατα ἐπέδωκαν εἰς τὴν ποικιλτικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν, τὴν ὁποῖαν μόνοι ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν ἐτελειοποίησαν ἀπὸ ἑκατοντάδων ἐτῶν καὶ δὲν ὑπάρχει κατάστημα ἢ οἰκία, ἥτις νὰ μὴ κοσμηθῆται ἀπὸ θαυμασίας τοιχογραφίας ἢ ἀπὸ πλου-

σίως ζωγραφημένα ἀγγεῖα. Ἡ ζωγραφικὴ εἶναι τροφή καὶ ἐντρυφήμα διὰ τὸν Ἰάπωνα, ἀρεσκόμενον εἰς φανταστικὰς ἀπεικονίσεις, εἰς εἰκόνας γιγαντομαχιῶν, εἰς πανοράματα θαυμασίας φύσεως, εἰς εὐθυγραμμίας τόσον λεπτάς, ὥστε νὰ κινοῦν τὸν θαυμασμὸν καὶ αὐτῶν τῶν τελειότερων καλλιτεχνῶν τῆς Εὐρώπης.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς τέχνας οἱ Ἰάπωνες ὑπῆρξαν διδάσκαλοι καὶ τῆς Δύσεως. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ τῶν Σινῶν, δὲν ἠρκέσθησαν νὰ ἐμμείνωσιν εἰς τὰς παλαιὰς καλλιτεχνικὰς παραδόσεις των, ἀλλ' ἠθέλησαν νὰ μυηθῶσι καὶ τὰς μεθόδους τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ υἰοθετήσωσιν αὐτὰς ἄλλ' ἐξώκειλαν ἐν τῇ ἀπομυμηθεί τῶν μαλλιαρῶν

Μία στατιστικὴ. - Χίλια φιλήματα τὴν ἡμέραν. - Τὸ μηδὲν τοῦ θερμομέτρου. - Μικρόβια καὶ χαρτόσημα.

Κάποιος παράξενος σύζυγος ἐν Λονδίῳ, χασομέρης βέβαια, ἀποθνήσκων ἀφήκεν ἓνα λογαριασμὸν, κάθε ἄλλο ἢ ἐκκρεμῆ. Ἀπερχόμενος τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, μᾶς ἐκληροδότησεν μίαν στατιστικὴν περιέργων, ἀλλ' ἀκριβῆ. Ἡ στατιστικὴ αὕτη τὴν ὁποῖαν ὄλοι οἱ ὑπανδρευμένοι ἠμποροῦν νὰ μιμηθοῦν. ἀναγράφει πόσα φιλήματα ἀντήλλαξε μὲ τὴν γυναῖκα του, κατὰ τὸ διάστημα τῶν εἰκοσίων ἐτῶν, ποῦ ἐξῆσε μαζῇ της.

Δὲν γίνεται λόγος εἰς τὴν στατιστικὴν ἀν ἢ σύζυγός του ἦτο ὠραία. Ἀλλ' οἱ ἀριθμοὶ λαλοῦσιν εὐγλωττότερον τῶν ὑποθέσεων.

Πρῶτον ἔτος: Δίζυγον πῦρ! Φιλήματα 36,000. Ἦτοι :000 περίπου τὴν ἡμέραν! Καὶ ἦδη μετανοοῦμεν διότι τὸν ἀπεκαλέσαμεν χασομέρη: διὰ νὰ δίδῃ κανεῖς 1000 φιλά τὴν ἡμέραν ὄχι εἰς τὴν γυναῖκα του - ὠ συντάγματα καὶ ταξιαρχίαι τῶν συζύγων συννηγορήσατε καὶ δεῖς! - ἀλλ' εἰς τὴν αἰθεριωτέραν ἐρωμένην θὰ εἰπῆ ὅτι κοπιᾷ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἐργατικόν. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν.

Δεύτερον ἔτος: Ἀναπνεόμεν! 15,000 φιλήματα. Τὸ θερμομέτρον καταθαίνει.

Τρίτον ἔτος: 10 φιλά τὴν ἡμέραν Ὅ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον 3,660 τὸ ἔτος.

Μετὰ πέντε ἔτη: Δύο φιλήματα. Ἡ γοῦν δηλαδὴ ἐν τῷ πρωτῷ καὶ ἐν τῇ ἐσπέραν. Πλῆσιάζομεν εἰς τὸ μηδὲν τοῦ θερμομέτρου.

Μετὰ ὀκτῶ ἔτη: Ὁ βοηθήσατέ με δεῖς Ἐρινύες τοῦ Ἄδου! Κάπου κάπου τὸ χρόνο κατὰ τὴν ἡμέραν ἀραῖα φιλήματα. Δηλαδὴ αἱ ὀμορφοταῖα κατέληξαν εἰς γυνυδιὰ ἀραιὰς φάλαγγος. Ἐδῶ σταματᾷ ἡ στατιστικὴ διότι σταματοῦν καὶ τὰ φιλήματα. Ἐνας ἰατρός ἀπὸ τὴν στατιστικὴν αὐτὴν θὰ ὑπελόγιζε τὰ ἀνταλασσόμενα μικρόβια. Ἐνας δικηγόρος τὰ χαρτόσημα τοῦ διαζυγίου. Ἐγὼ ὅμως ἐκ τῶν εὐγλωττῶν κατ' ἀρχὰς καὶ σιωπηρῶν ἔπειτα ἀριθμῶν ἐξάγω τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ μακαρίτης ἦτο θαυμάσιος ἄνθρωπος, ἀφοῦ εἰς τὴν στατιστικὴν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν μόνον τὰ ἰδὶκά του φιλήματα.

ΔΑΦΝΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

* Μία δωρεά.

Εἰς Γάλλος κατοικῶν ἐν Μασσαλίᾳ, ὁ κ. Sирriot, ἐδωρήσατο εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Μιλάνου 63 πίνακας, ὧν οἱ πλεῖστοι εἰσὶν ἔργα μεγάλων καλλιτεχνῶν. Ἐν τῇ δωρηθείσῃ συλλογῇ ὑπάρχουν ἔργα τοῦ Ραφαήλου, τοῦ Luini, τοῦ Φερράρη καὶ ἄλλων. Ὁ κ. Sирriot εἶχε κατοικήσῃ ἄλλοτε ἐπὶ μακρὸν ἐν Μιλάνῳ.

* Ἀνάγλυφον Ἀσκληπιῦ.

Ἐν Ἀθήναις εὐρέθη, ἀνασκαπτομένης οἰκίας τινος εἰς τὸ Κολωνακί, ὠραιότατον ἀνάγλυφον μήκους ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μέτρου, ἀρίστης τέχνης. Εἰς τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἀπὸ μὲν τῆς βάσεως μέχρι τοῦ μέσου ὑπάρχει γεγλυμμένος ὄφις συμβολίζων τὴν ὑγίαιαν ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου μέχρι τῆς κορυφῆς παρίσταται Ἀσκληπιὸς διδάσκων. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἦτο ἀκέρωμα τοῦ Σίλωνος πρὸς τὸν μέγαν Ἀσκληπιόν, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς.

* Ἐκθεαὶ ὕδατογραφιῶν.

Ἐν Βρυξέλλαις ἤνοιξεν ἡ τριακοστὴ τετάρτη ἐκθεαὶ τῆς «Βασιλικῆς Βελγικῆς ἐταιρείας τῶν ὕδατογράφων». Διεκρίθησαν ἐν αὐτῇ ἐκ τῶν ὕδατογραφῶν στρατιωτικῶν θεμάτων τὰ ἔργα τοῦ L. Aubry, τοπείων: τοῦ P. Théonon, ἀνθέων: τοῦ Launeau ἐν γένει δὲ ἤρσαν τὰ ἔργα τοῦ Προέδρου τῆς ἐταιρείας κ. Staquet. Αἱ θαλασσογραφίαι του εἶναι πλήρεις ζωῆς, ἰδίως ἡ «Ἐπάνοδος τῶν λέμβων» καὶ μία Ὀλλανδικὴ σπουδῆ του.

* Ὁ κ. Ὀλλῶ.

Ἀρικνεῖται εἰς Ἀθήνας μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἄρτι διορισθεὶς εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Ὁμῶλ διευθυντῆς τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Holleaux Ὁ νέος διευθυντῆς εἶνε ἀρχαῖος ἐταῖρος τῆς σχολῆς, ἦτο δὲ μέχρις ἐσχάτων καθηγητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λυών.

* Θάνατος ζωγράφου.

Ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ εἰς ἡλικίαν ἐβδομηκοντατριῶν ἐτῶν ὁ ζωγράφος Ἰωσήφ Ὀρμαν. Ὁ ἐνδοξὸς καλλιτέχνης εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του ἐδοκίμασε πολλὰς πικρίας ἐργαζόμενος ὡς ἐργάτης, ὅπως πορίζεται τὰ τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ἔπειτα μολοῦντι δὲν ἦτο μεγαλοφυῶς ζωγραφικῆ, ἡ τύχη τῷ προσμεδιάσασε καὶ ἡ φήμη ὡς τοιχογράφου ἰδιαίτερος τὸν ἠνώησε. Πλεῖστα μεγάλα καὶ ἐπίσημα οἰκοδομήματα τῆς Βιέννης καὶ ἀλλαχοῦ ὀφείλονται εἰς τὸν χρωστήρα τοῦ Ὀρμαν. Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ Μελοδράματος τῆς Βιέννης «ὁ μαγευμένος αὐλὸς» τοῦ Μότσαρτ καὶ ἡ «Τετραλογία» τοῦ Βάγνερ εἶναι ἔργα ἰδικά του. Ὁ Βάγνερ, ὅταν ἀκόμη ἔζη, τὸν εἶχε καλέσῃ εἰς τὸ Μπάυρωτ καὶ τοῦ ἐζήτησε σχέδια διακοσμῆσεως, ἔμεινεν δὲ λίαν εὐχάριστος ὅταν ὁ Ὀρμαν τῷ παρουσίασεν αὐτὰ. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Βάγνερ ἀντήλλαξε ὀλόκληρον ἀλληλογραφίαν μὲ αὐτὸν ὅπως τὸν πείσῃ ὅτι τὸ θέατρον τοῦ Μπάυρωτ δὲν ἦτο βιομηχανικὴ ἐργασία ἀλλὰ εἰς ναὸς τῆς τέ-

χνης. Τοιοῦτοτρόπως ὁ καλλιτέχνης ἐπέστη καὶ παρεώρησε τὰ σχέδια του σχεδὸν δωρεάν. Ὁ Ὀρμαν διὰ τῆς διθήκης τοῦ ἀφῆκεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Βιέννης ὀλόκληρον τὴν πολυτιμὸν συλλογὴν του τῶν σχεδίων τὰ ὁποῖα ἔκαμε κατὰ τὸ μέγα ταξιδεῖόν του ἀπὸ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ ἰδρῶσῃ ἡ πόλις ἰδιαίτερον μουσεῖον δι' αὐτὰ. Εἰς δὲ τοὺς καλλιτέγγας τῆς Βιέννης τὴν θαυμασίαν ἐν Λουκέρνῃ ἑπαυλίῳ του, ὅπως συντηροῦν διὰ τοὺς ζωγράφους μίαν ὑποτροφίαν.

* Ὁ ναὸς τοῦ Πυθίου.

Ἐν Ἰω ἐργάται ἀνασκαπόμενες ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης ἀνεύρον δύο ἀρχαίας στήλας καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν πλάκα ἐνεπίγραφον, ἐξ ἧς φανεροῦται ὅτι ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἔκειτο τὸ πάλαι ὁ ναὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.

* Κυρίαὶ καλλιτέχνιδες.

Ἦνοιξεν ἐν Παρισίῳ, εἰς τὸ Grand Palais τῶν Ἠλυσσίων, τῇ 14 Φεβρουαρίου, ἐκθεαὶ τῆς «Union des femmes peintres et sculpteurs». Πλεῖστα κυρίαὶ ἐξέθεσαν ἔργα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς.

* Ἡ ἔδρα τῆς Ἀρχαιολογίας.

Ἡ φιλοσοφικὴ σχολὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου ἐξέλεξε ὡς καθηγητὰς τῆς Ἀρχαιολογίας τοὺς κ. κ. Π. Καββαδῖαν καὶ Χ. Τσοῦνταν, φρονούσα ὅτι μία ἔδρα δὲνεῖνε ἐπαρκῆς. Ὁ πρῶτος διωρίσθη ὡς ἐπίτιμος καθηγητῆς, ὁ δεύτερος τακτικῶς.

* Οἱ Γάλλοι καλλιτέχνη.

Συγκίνησις κρατεῖ εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τῶν Παρισίων ἐπὶ τῇ εἰδήσει ὅτι ἡ Γαλλικὴ τέχνη εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου δὲν θὰ ἀντιπροσωπευθῇ εὐρῶς, ἀποκλειομένην ὑπὸ τῆς Ἑλληνοδοξοῦς ἐπιτροπῆς τῶν Παρισίων τῶν νεωτέρων καλλιτεχνῶν, ὅτι ἠκολούθησαν νεῶν ὁδῶν ἐν τῇ τέχνῃ. Ἐν Γερμανίᾳ ἡ Διεύθυνσις τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ἐδέχθη ὄλων τὰ ἔργα, ἀδιαφόρως σχολῆς. Ἦδη οἱ Γάλλοι καλλιτέχνη ἐργάζονται ζωηρῶς ὑπὲρ τοιοῦτης ἐλευθέρως καλλιτεχνικῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Ἐκθεσιν.

* Ἀνδριάς εἰς τὸν Καβαλλόττη.

Εἰς Συρακοῦσας ἀπεκάλυφθη ἀνδριάς, ἀνεγερθεὶς εἰς τιμὴν τοῦ Βάρδου τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας Φήλικος Καβαλλόττη. Ὁ Καβαλλόττη, γλαφυρότατος συγγραφεὺς, ὑπῆρξεν ἄμα ἔθνους φιλέλλη. Ὁ ἀνδριάς εἶναι ἔργον τοῦ El. Ferrare. Ἡ προτομὴ μέχρι ὀσφύος, εἶναι ὀλίγον τι μεγαλύτερα τοῦ φυσικοῦ, ἐξ ὀρειχάλκου.

* Δύο εἰκόνας.

Εἰς τὸ Λουβρον τῶν Παρισίων δύο λαμπραὶ ἐλαιογραφίαι τῆς ἀγγλικῆς σχολῆς εἶναι ἐκτεθειμέναι ἀπὸ τινος. Ἡ πρώτη παριστᾷ νεαρὰν γυναῖκα κρατούσαν βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας της. Τὸ καλλιτέχνημα εἶναι ἔργον τοῦ ἀγγλοῦ Ἐρρίκου Ρήβουρν, μεγαλοφυοῦς καλλιτέχνου, τοῦ ὁποῖου εἶναι περιώνυμοι αἱ ἐλαιογραφίαι. Ἡ δευτέρα παριστᾷ νεαρὰν ἐπίσης γυναῖκα, ἔχουσαν παρ' αὐτῆς τὸν μικρὸν τῆς υἱόν, ὅστις κρατεῖ νεογνὸν γαλῆς. Ἡ εἰκὼν εἶναι ἔργον τοῦ Τζῶν

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Χότνερ, εφριλλου του μεγάλου καλλιτέχνου Λαθ-
άντ: Αί εικόνες προκχλοῦσι τὸν γενικὸν θαυμασμὸν τῶν
ἐπικεπτομένων τῶ Λουβρον.

*** Ἀνεύρεσις νομισμάτων.**

Εἰς τὸ χωρίον Φράγκο τῆς Καρδίτης ἀνευ-
ρέθησαν ὑπὸ χωρικῶν ἀρχαία νομίσματα. Ἡ ἀστυ-
νομία ἤμπεδισε τὴν ἐπισκοπὴν, ἐπέφθασε δὲ νὰ
κατάσχη 13 νομίσματα ἀργυρᾶ, μεγέθους μονολέπτου,
φέροντα τὰς προτομὰς τοῦ Μ.γ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ
Ποτίου.

*** Διαγωνισμὸς ἀρχιτεκτόνων.**

Πρὸς ἀνέγερσιν μεγάρου δικαστηρίου ἐν Λα-
μίᾳ ἐγένετο διαγωνισμὸς ἀρχιτεκτόνων. Ἐλοθον μέρος
θ, ἀποστειλάντες σχέδια μετὰ τὰ ψευδώνυμα «Ὁρθρος»,
«Σπεργιός», «Ζεύς», «Θέμις», «Δικαιοσύνη», «Ζυ-
γός». Τὸ βραβεῖον εἶναι 800 δραχμαί.

*** Ἐπιγραφή ἐν Αἰγίνῃ.**

Εἰς τὴν θέσιν Εὐμορφή Ἐκκλησιᾶ ἐν Αἰγίνῃ
ἀνευρέθη τάφος, εἰς τὸ ἀνάμιον τοῦ οὐοίου ὑπάρχει
ἡ ἐπιγραφή **AISXVLO TO PEDIVO**. Εἶναι κεραραγ-
μένη ἐπὶ τῶν τριῶν πλευρῶν τοῦ στομίου διὰ παναρ-
γαίων γραμμάτων.

*** Ἱστορικὸς ναὸς καταρρέων.**

Εἰς Μοντεβέλλο τῆς Ἰταλίας κατέρρευσε μέ-
ρος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου, ἥτις ἐφη-
μίζετο διὰ τὸν τεχνικώτατον ρυθμὸν τῆς καὶ ἴσο πε-
ριώνυμος διὰ τὴν καλλονὴν τῆς. Εἶναι ἀνεπανόρθω-
τος ἡ ἀπόλειτα, διότι τὰ ἐν αὐτῇ ἀρχαία λείψανα καὶ
σκευὴ ἀνήρχοντο εἰς τὸ δέκατον τρίτον αἰῶνα. Μὴ
πέρυξ τοῦ περὶ τὸν ναὸν μοναστηρίου κατέρρευσεν
ὡσπύτως. Ἐργάζονται πυρετωδῶς πρὸς ἐπιδιόρθωσιν
τῆς μεγάλης βλάβης. Ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖται ὡς ἐν-
τελῶς καταστραφείσα.

*** Τὸ Ἀβερῶριον βραβεῖον.**

Εἰς τὸ Ἀβερῶριον διαγωνισμὸς ὅπερ διενερ-
γεῖται κατ' ἔτος εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, ἦλθον ἐφέτος
πρῶτοι: ἐν μὲν τῇ ζωγραφικῇ οἱ κ. κ. Κασούμπας τῆς
στ' τάξεως, Γεννατῆς τῆς ε', Εὐστρατιάδης τῆς δ',
καὶ Σταματιάδης τῆς γ'. ἐν τῇ πλαστικῇ οἱ κ. κ.
Βούλγαρης τῆς στ', Βρετὸς τῆς ε', καὶ Ζιλιεῶν τῆς
γ'. ἐν τῇ χαρακτικῇ οἱ κ. κ. Βερνάρδος τῆς ε' καὶ
Ἐλευθεριάδης τῆς γ'. καὶ ἐν τῇ κοσμηματογραφίᾳ
ὁ κ. Καζᾶς τῆς β' τάξεως.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ ἀγωνόδικος ἀπηρτίζετο ἐκ τῶν
κ. κ. Λύτρα, Μποκατσιάμπη, Γερανιώτου, Βρούτου,
Φέρμπου, Καλοῦδη καὶ Λαζαρίμου.

*** Ἐκθεσις ἐν Καίρῳ**

Ἦνοξεν ἐν Καίρῳ ἡ ἐτησίαι Διεθνῆς Καλλι-
τεχνικὴ Ἐκθεσις, περιλαμβάνουσα 250 ἔργα, ἐν ἰδι-
αιτέρῳ δ' αἰθούσῃ ἐξετέθησαν περὶ τὰς 40 θαλασσο-
γραφίαι τοῦ Ἀρμενίου ζωγράφου **M. hokian**, διακρι-
νόμεναι διὰ τὴν ἑκτακτὸν ἐπιτυχίαν. Ἀτυχῶς ἠγέρ-

θησαν βίασιμὰ παράπονα διὰ τὴν ἀτυχίαν—καὶ τὸ χεί-
ροτερον, σκοπίμως ἀτυχῆ—τοποθέτησιν τῶν ἔργων τῶν
ἐν Καίρῳ διαμενονῶν ζωγράφων. Ὁ ἐγγχώριος τύπος
ζωηρῶς κατέκρινε τὴν μεροληπτικὴν τῆς Ἐπιτρο-
πῆς ἐνέργειαν.

*** Διαλέξεις.**

Ἐν τῇ ἐνταυθῇ Γερμανικῇ Ἀρχ. σχολῇ ὡμι-
λησαν ὁ κ. Σδράδερ περὶ τινος Ἐλευσινίου ἀναγλύφου,
ὁ κ. Χεδέρσευ περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ ἀνασκαφῶν, ἐν δὲ
τῇ Ἀμερικανικῇ σχολῇ ὁ κ. Χερμὲκ περὶ τῶν ἐν
Κορίνθῳ ἀνασκαφῶν.

*** Ἀνασκαφαί.**

Θὰ ἐπαναληφθῶσι κροσεχῶς αἱ ἐνεκα τοῦ χειμῶνος
διακοπεῖσαι ἀνασκαφαί δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς
Ἐταιρείας εἰς Θέρμον, Γαβαλοῦν, Φιγαλείαν, Ἀρκα-
δίαν καὶ Κόρινθον. Πρὸς τοῦτοις θὰ ἐπιδιωχθῇ δρα-
στηρίως ἡ πρὸς τὸ Θησεῖον ἐναεξις τῶν ἀνασκαφῶν,
κατεδαφιζομένων τῶν περὶ εἰκίων.

*** Διεθνῆς ἐκθεσις ἐν Μονάχῳ.**

Ἐν Μονάχῳ διοργανοῦται ἡ ἐνάτη Διεθνῆς
Καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις ἐν τῷ Κρυσταλλίνῳ Παλατίῳ.
Θ' ἀνεῖξη τὴν 1 Ἰουνίου 1905 καὶ θὰ κλείσῃ κατὰ
τὰ τέλη Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ὅσοι ἐκ τῶν
ἐν Ἑλλάδι καλλιτεχνῶν θέλουσι νὰ μετασχοῦν αὐτῆς,
δύνανται νὰ λάβωσι λεπτομερεστεράς πληροφορίες εἰς
τὸ γραφεῖον τῆς «Πινακοθήκης», ἔνθα ὑπάρχουσι καὶ
ἐπίσημοι κανονισμοί.

*** Ὁ θησαυρὸς τῶν Ἀθηναίων.**

Ἐπειδὴ ἡ πίστισις τοῦ Δήμου Ἀθηναίων
διὰ τὴν ἐν Δελφοῖς ἀναστήλωσιν τοῦ θησαυροῦ τῶν
Ἀθηναίων ἐκ 40,000 δρ. δὲν ἐπῆρκεσεν, ὁ δῆμος ἐνερ-
γεῖα τοῦ κ. Ὀμόλ ἐχορήγησε συμπληρωματικὴν τοιαύ-
την, πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς ἐργασίας, ἥς τὸ πλεῖστον
μέρος ἔχει ἤδη ἐκτελεσθῆ.

*** Καλλιτεχνία καὶ Ἱατρικὴ**

Τοιοῦτον τίτλον φέρουν τρεῖς διαλέξεις, ὧν
ἤρξατο ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ὁ ἱατρὸς κ. Ἀραβαντινός,
μετὰ προβολῆς καλλιτεχνικῶν εἰκόνων.

*** Ἡ διδασκαλία τῆς Νομισματολογίας.**

Ἀνετέθη ὑπὸ τῆς Φιλοσοφικῆς σχολῆς εἰς τὸν
κ. Σβορώνον νὰ διδάσκη Νομισματικὴν τοὺς φοιτητάς.

*** Ἐῶρημα ἐν Θεσσαλίᾳ.**

Ἐν Βελεστίνῳ ἀνευρέθη ἀγάλμα μεγάλης
ἀρχαιολογικῆς ἀξίας.

*** Τιμητικὰ μετάλλια.**

Οἱ ἐν τῇ Διεθνῇ Ἐκθέσει τῆς Κρήτης τοῦ
1900 βραβευθέντες διὰ μεταλλίων καλλιτέχνη, ἐὰν
θέλωσι νὰ λάβωσι τὰ μετάλλια ταῦτα, κατασκευα-
σθέντα ἤδη ἐν Γερμανίᾳ, δύνανται ν' ἀπευθυνθῶσιν
εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

Ἐξεδόθησαν χροσόδετα καλύμματα τῆς
«Πινακοθήκης» διὰ τὸ τρίτον ἔτος. ὡς
εἶχοι ἐκδοθῆ καὶ κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη. Οἱ
θέλοντες νὰ ἔχωσι τοιαῦτα, διὰ τὸ ὁμοίμορφον,
παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιήσωσι ἡμᾶς ἐγκαίρως
ἀποσιέλλοντες καὶ τὸ τίμημα. Τιμῶνται 1,50
δρ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 2 φρ.

**ΤΟΜΟΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,
ΤΟΥ Γ' ΕΤΟΥΣ**

εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον μας. τιμῶμενοι οἱ
χροσόδετοι δρ. 15, οἱ ἀπλόδετοι δρ. 12, τῶν
ταχυδρομικῶν πληρωσμένων ὑφ' ἡμῶν.
Διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἡ τιμὴ εἰς χρυσόν.

**ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΣΙΑ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ**

Ἀτμοκίνητον ἐργοστάσιον φακέλλων, κατασίχων, φω-
τογραφικῶν χαρτονίων, πενήθιμον χάρτον καὶ φακέλλων.
Λαράσσονται σφραγίδες καὶ ἐπιγραφαὶ θυρῶν ἐκ με-
τάλλων.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικὰ σιγμιαῶς
ὡς καὶ χαλκογραφία.

Ἀτμοκίνητον Τυπογραφεῖον καὶ Γραμμογραφεῖον.
Κατασκευάζονται σφραγίδες ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ ἐπιγρα-
φαὶ ἐκ πορσελάνης.

Μεγάλαι ἀποθήκαι χάρτον τυπογραφικῶ καὶ ἐφημερι-
δων Φωτογραφικῶ εἶδη.

Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Ζητεῖτε τὰ Κάρτ ποστὰλ τὰ φέροντα
τὸν τίτλον «Περιοδικὸν Πινακοθήκη». Τὰ
Κάρτ ποστὰλ τῆς «Πινακοθήκης» ἀπαραί-
τητα διὰ συλλογῆν, εἶναι 20 εἰδῶν, κοσμοῦνται
ἐξ μετ' ἔργα διασήμων Ἑλλήνων καὶ ξένων καλ-
λιτεχνῶν. Πωλοῦνται 10 λεπτὰ ἑκάστον. Οἱ
ἀγοράζοντες παρὰ τοῦ γραφείου μας αὐτὰ, τὰ
πληρώνουσι μόνον 1 δρ. τὰ 20.

Οἱ ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ νέων συνδρομητῶν
ἐγγράφοιτες ἔρα ἐν νέον συνδρομητῆν, λαμβά-
νουν ὡς δῶρον ἅμα τῇ καταβολῇ τῆς συν-
δρομῆς τὰ

“ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ,,

τόμον πλουσίως εἰκονογραφημένον, περιέχοντα
περὶ ποιήματα τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου, πρὸς
τούτοις δὲ καὶ δώδεκα εἰκονογραφημένα δελ-
τάρια καλλιτεχνικώτατα.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν ἀφορῶσαν τὴν
«Πινακοθήκη» δεῖν ἀπαραίτητως νὰ προσάγη-
ται ἀπόδειξις ἐπιτυχίας, φέρονσα τὴν ὑπογραφήν
τοῦ Διευθυντοῦ, τὴν σφραγίδα καὶ αὐξοῖσι ἀ-
ριθμὸν.

**“ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ,,
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ**
Ἐργασιῶν τῆς ὁμωνύμου Ἐταιρείας
Ἐν τῷ «Ἑλληνισμῷ» ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλον
συγκειμένῳ, μελετῶνται εἰδικῶς ἅπαντα τὰ ἐθνικὰ καὶ
ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸ ἡμέτερον
ἔθνος.
Γραφεῖα δόδος Σοφοκλέους 12
Συνδρομὴ ἐτησίαι φρ. 8

**ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ
ΔΩΡΑ**

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ τῆς
«Πινακοθήκης», διὰ τὸ
τέταρτον ἔτος

τὸ δεχόμενον ἀπὸ 1ης Μαρτίου ἐ. ἐ. καὶ προ-
πληρώνοντες ἐτησίαν συνδρομὴν, λαμβάνουν εὐ-
θὺς ἅμα τῇ καταβολῇ αὐτῆς τὰ ἑξῆς:

ΔΩΡΕΑΝ

1ον Τὸ «**Μαυθώλειον,,** ἢ τοὺς «**Δύο πό-
νοους**, (Δράματα).

2ον Τὰς «**Ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς,,** ἢ
τὰς «**Φωτοσκιάσεις,,** ἢ τὰς «**Σα-
τύρας,,** (Λιγύματα)

3ον Τὸ «**Κουφὸ σχολεῖο,,** ἢ τὸ Πά-
σχα ἐν Ἑλλάδι, ἢ τὴν «**Μικρὰν
Ἐπαύδα,,** (Φωτοτυπίας).

4ον Τὴν ἐκδοθησομένην προσεχῶς **μεγάλην
φωτοτυπίαν** τοῦ ἔτους 1904.

Ἐπίσης λαμβάνουν, ἐὰν θέλουσι, μετ' ἐκ-
πτωσιν

1ον Τὸ **Ἡμερολόγιον Σκόκου** τοῦ ἔτους
1904 δρ. 4 (ἀντὶ 5)

2ον Τὴν σατιρικὴν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα
«**Σφύραν,,** δρ. 4 (ἀντὶ 5).

3ον Τὴν «**Ἐπετηρίδα τῶν Φιλοτέχ-
νων,,** δρ. 1 (ἀντὶ δρ. 3).

Οἱ ἐκ τῶν παλαιῶν συνδρομητῶν
τῆς «Πινακοθήκης», ἀγαπώνοντες ἀπὸ αἰ-
μερον τὴν συνδρομὴν των, οἱ δὲ ἐν ταῖς ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀπ' εὐθείας πρὸς
τὴν ἐν Ἀθήναις Διεύθυνσιν τῆς «Πινακοθήκης,,
δι' ἐπιταγῆς τραπεζικῆς ἢ ταχυδρομικῆς λαμ-
βάνουν ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελῶν τὴν

“ΑΙΩΡΑΝ,,

ΜΕΓΑΛΗΝ ΦΩΤΟΤΥΠΙΑΝ

χρωματιστῆν, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος.
Πρὸς τούτοις δὲ, πάσας τὰς ἐκδόσεις τῆς
«Πινακοθήκης,, βιβλία καὶ εἰκόνας, εἰς τὸ
ἡμῶν τῆς τιμῆς.

Τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρους μας.

Ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα δελτάρια ὁ κ. Α.
Diacojannis (Maison Zographaki) ἐν Καίρῳ.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1904

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

	<i>εις μεταλλικόν</i>		Δρ.	
Ταμείον	» τραπεζικά γραμμάτια Ἴονικῆς Τραπεζῆς		»	
	» κερατικά » » δίδραγμα καὶ μονόδραγμα		»	
	Ἀντίτιμον μεταλλικὸν εἰς τὸ ἔξωτερον		»	
Ἐξωτερ. λ)μοί	Ἡρωϊδὸν ἐκδοθέντος Ἐθνικοῦ δανείου εἰς χρῶ-		»	
	σόν Ἑλληνικοῦ Σιδηροδρ. 4 ¹ / ₂ τοῦ 1902		»	
Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλλην. Κυβέρν. ἐκ' ἀναγκ. κυκλ. τραπ. γραμμ.			»	
	Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλληνικ. Κυβέρνησιν δίδραχμ. καὶ μονόδραχμ.		»	
Ὁμολογ. Ἐθν. δανείων	Εἰς χρῶσόν Δρ. 23,767,036.80		»	
	» τραπ. γραμ. » 29,416,125.—		»	
Προεξοφλήσεις				»
Καθυστήσεις προεξοφλήσεων				»
Δάνεια καὶ ἀνοικτ. λογ. ἐπὶ ἐνεχθῶν χρηματογράφων				»
Δάνεια ἐπ' ἐνεχθῶν ἐμπορευμάτων				»
Δάνειον πρὸς τὴν Σταφιδ. Τράπ. ἐπ' ἐγγυήσει τοῦ Κράτους				»
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ πλοδήκῃ				»
Δάνεια εἰς δήμευθ. λιμένας καὶ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα				»
Χορηγήσεις εἰς γεωργοκτηματίας				»
Καθυστήσεις χορηγήσεων εἰς γεωργοκτηματίας καὶ γραμματίων				»
Προνομιοῦχον Τραπεζῆς Ἠπειροθεσσαλίας				»
Μετοχαὶ εἰς ἐγχωρίους Ἐταιρίας				»
Συμμετοχὴ εἰς Τραπεζαν Κρήτης				»
Τοκομερίδια ἐν γίνεῃ				»
Καταστήματα Τραπεζῆς καὶ κτήματα ἐξ ἀναγκαστικῶν ἐκποιήσεων				»
Ἀπαιτήσεις ἐπισηφαλεῖς				»
Ἔξοδα ἐγκαταστάσεως (ἰδίως δαπάνη κατασκ. τραπεζ. γραμμ.)				»
Διάφοροι λογαριασμοὶ				»
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἔξωτερω				»
Υπηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρῶσόν				»
Λογὰρ ἔξαγορ. συμμει. Κυβερν. εἰς κέρδη ἐκ τραπεζ. γραμματ.				»
Ἔξαγορα προνομίου Προνομιοῦχον Τραπεζῆς Ἠπειροθεσσαλίας				»
Προμήθια τροπῆς λαχειοφόρου δανείου εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια				»
Διάφορα				»

Τὸ ὅλον δραχμαὶ

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

			Δρ.	
Μετοχικὸν Κεφάλαιον			»	
	Ἀποθεματικὰ κεφάλαια		»	
Τραπεζικὰ γραμμάτια ἐν κυκλοφορίᾳ				
I διὰ λ)μόν τῆς Κυβερνήσεως Δραχ. 68,778,575.42				»
II " " Τραπεζῆς " 57,112,806.84				»
Κερατ. γραμμάτια δίδραγμα καὶ μονόδραγμα				»
Καταθέσεις ἄνευ τόκου εἰς μεταλλεῖα				»
Καταθέσεις ἄνευ τόκου				»
Σπιταγαὶ πληρωτέαι.				»
Μερίσματα πληρωτέα				»
Καταθέσεις Δημοσίου διὰ χορηγ. δαν. κατὰ τὸν ΒΦΜ Νόμον				»
Διεθν. Οἰκ. Ἐπ. λ)μός κατ. ἐκ	δημοσίων ἐπεγγύων προσόδων	Εἰς χρῶσόν " 201,100.06	»	
		" τρ. γραμ. " 8,418,924.23	»	
8,620,024.29				»
Υπηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρῶσόν				»
" (τραπεζικὰ γραμμάτια)				»
Καταθέσεις Δημοσίου εἰς χρῶσόν				»
ἐπὶ τόκῳ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια				»
Ἐντ. καταθ. Δημ. εἰς χρῶσ. διὰ τὴν κατασκ. Σ. Π-Δεμερλή-Συν				»
τρ. γραμ.				»
Καταθέσεις Δημοσίου εἰς τραπεζ. γραμμ. κατὰ τὸν νόμον ΒΥΕ				»
Καταθέσεις ἐπὶ τόκῳ				»
Λαχειοφόρον δάνειον Τραπεζῆς				»
Υπηρεσία λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς				»
Καταθέσεις Ταμιευτηρίου				»
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἔξωτερω				»
Συμμετοχὴ Τραπ. Ἴονικῆς καὶ Ἀθηνῶν εἰς Δάν. Σταφ. Τραπ.				»
Διάφορα				»

Τὸ ὅλον δραχμαὶ

31 Ἰανουαρίου 1904	31 Δεκεμβρίου 1903
1,397,279.35	1,365,886.75
227,603.—	311,450.—
3,469,109.—	3,511,763.—
16,575,257.98	17,211,159.94
4,001,366.95	4,177,861.95
68,778,575.42	68,778,575.42
12,750,000.—	12,750,000.—
53,183,161.80	53,263,536.80
19,249,831.34	21,032,842.89
2,911,551.20	2,783,451.25
11,681,849.16	12,838,451.30
1,562,091.45	1,666,579.55
4,813,323.24	2,578,510.85
50,600,785.64	51,143,697.18
41,947,812.26	42,691,673.41
9,330,926.95	8,665,024.45
4,553,562.09	4,835,001.19
4,060,202.25	4,060,202.25
1,500,000.—	1,500,000.—
179,623.37	1,116,351.12
8,327,082.67	8,241,299.61
2,739,842.47	2,675,504.91
1,613,130.45	1,610,922.05
661,206.85	445,319.02
1,424,723.89	
46,632.45	
1,863,680.—	1,863,680.—
1,440,000.—	1,440,000.—
600,000.—	600,000.—
190,622.82	235,888.90
332,770,468.91	333,401,636.79
20,000,000.—	20,000,000.—
13,500,000.—	13,500,000.—
Τραπεζικὰ γραμμάτια ἐν κυκλοφορίᾳ	
I διὰ λ)μόν τῆς Κυβερνήσεως Δραχ. 68,778,575.42	
II " " Τραπεζῆς " 57,112,806.84	
125,891,332.26	127,997,789.18
12,750,000.—	12,750,000.—
1,025,447.39	757,479.12
12,680,093.03	13,886,066.74
949,609.81	1,483,882.42
792,624.86	2,029,114.86
283,749.94	283,749.94
8,620,024.29	
74,484.40	
605,125.40	2,284,318.35
79,611.17	223,978.05
1,107,388.79	107,388.79
4,001,366.95	4,177,861.95
2,947,808.54	3,407,647.72
5,471,080.55	5,474,080.55
66,833,032.62	66,596,967.75
47,017,770.—	47,017,770.—
1,904,782.—	2,163,736.—
3,503,872.14	3,479,970.58
1,279,620.32	
1,687,293.50	
1,085,405.67	768,617.91
332,770,468.91	333,401,636.79

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Φεβρουαρίου 1904

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου

Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΞΗΣ